

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIII | NÚM. 2195
2,90€ | 17 OCTUBRE 2021

Agustí Codinach

Manifestació pel clima a la plaça de Sant Jaume de Barcelona el 2019.

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P 3, 8-12)

Protegim la nostra Casa Comuna

Davant l'emergència climàtica, l'Església insta
a una conversió ecològica

P 24-27

Vies segures per sortir
de l'Afganistan

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL-LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

MN. MIQUEL RAMÓN
Director

Els Pares de l'Església i la Creació

La qüestió climàtica és un tema que cada vegada preocupa més la població. En els últims anys som més conscients de l'impacte que l'activitat humana té sobre el planeta. Si bé és cert que la Terra sempre ha tingut cicles de canvi en el clima, sembla prou clar que l'home accelera i modifica aquests processos. La consciència ecològica va amarant a poc a poc la nostra vida.

És indispensable comprendre que la naturalesa no és una cosa diferent de nosaltres; que no la tenim davant només per al nostre ús i gaudi. L'home és naturalesa, estem fets de la mateixa matèria que el paisatge que ens envolta. Per tant, el destí de la naturalesa i el nostre estan entrellaçats. No ens podem aïllar del que li passa al planeta perquè, tard o d'hora, reverteix sobre nosaltres.

Els catòlics podem aportar la nostra fe, la nostra cosmovisió cristiana, al problema del clima. Com a Església, no ens pertoca a nosaltres entrar en els detalls de com cal afrontar el tema en l'àmbit tècnic. En canvi, podem introduir una visió creient del que significa que tota la realitat ha estat creada per Déu. Els Pares de l'Església i, fins i tot, autors medievals posteriors, tenen un

gènere teològic anomenat *hexameron*. Es tracta de tractats que comenten els sis dies de la creació. Són uns textos tremendament suggeridors, que ens ajuden a desentranyar els secrets del relat de la Creació, així com la relació que tenen amb el misteri de l'home i de Jesucrist. El monjo Lluc Torcal i el biòleg ambiental Josep Maria Mallarach reflexionen en aquesta clau interpretativa. El Catecisme, per la seva banda, ens recorda que tradicionalment hi ha dues vies d'accés a Déu: els cosmos i l'home. La cura de la creació, per tant, forma part de la nostra missió evangelitzadora, perquè és important salvaguardar la bellesa de tot allò creat per ajudar els nostres germans a descobrir-hi el creador.

Finalment, la cura de la creació és una bona ocasió per estrènyer llaços amb els germans ortodoxos, per als quals la vida espiritual està fortament vinculada a la contemplació de l'obra de Déu. La reflexió sobre el clima és necessària per a l'home d'avui; el descobriment teològic sobre la creació és una ocasió per al diàleg ecumènic. Centrem-nos com a Església en aquest últim i deixem als experts ocupar-se del primer.

Contingut

03
Editorial

05
La setmana

06
Opinió

08
En primer pla

13
Vida eclesial

23
Opinió

24
Reportatge

28
Carta dominical

30
Bíblia

32
Litúrgia

34
Espai lectors

35
Cultura

46
Agenda

47
Des del carrer

La nova imatge de la Cinta a la catedral de Tortosa

PÀGINA 16-17

34
25 anys de la Capella de Sant Joan Baptista

Eva Fernández, corresponsal de la COPE al Vaticà

PÀGINA 47

Els joves, protagonistes del Domund

PÀGINA 21

38 32ena edició del Cicle d'Orgue de la Catedral de Barcelona

La setmana en tuits

YVONNE GRILEY
@YVONNEGRILEY

Directora general d'Afers Religiosos
A la inauguració del curs acadèmic 2021-2022 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià i l'erudita reflexió sobre l'art i el patrimoni del barroc a Catalunya i els seus pobles, de la professora Maria Garganté

FERNANDO DÍAZ
@ELSITUACIONISTA

Polítològ
Fa temps que dic que hauria d'existir un delictes d'associació de banda criminal on entressin tots aquests superassessors del fet de pagar menys impostos

M MONTSERRAT DOMINGO
@MMONTSERRATDB
Eremita de Sant Joan del Codolar
In memoriam del bisbe Joan Carrera Planas (3/10/2008). Rellegint els articles «Ara mateix» a Catalu-

nya Cristiana, recopilats, i vàlids avui, escriu: «Temps difícils, diem els d'aquest començament de segle... I apuntàvem la necessitat de respondre-hi prioritzant el més essencial. Superant les nostres diferències menors, establint ponts de col·laboració generosa, apuntant cap als valors permanents. Una actitud vàlida tant per al conjunt de la societat com per al treball eclesial»

SOPHIE LEBRUN
@SOPHIE_LEBRUN

Periodista
«Podem assumir com cal un desastre? Sens dubte, sobretot cal fer silenci dins d'un mateix per recollir-se davant de cada vida submergida en l'abisme, davant dels massius crims comesos a l'Església, la meua Església.» Paraules fortes de Véronique Margron, presidenta de la Conferència de Religiosos i Religioses de França

Zoom

EDUARD BRUFAU

Laurent Dard

La publicació de l'informe sobre els abusos sexuals a França dins de l'Església ha revelat una realitat esgarrifosa. Des del 1950 fins avui uns 330.000 menors o adults vulnerables haurien patit violència sexual per part de sacerdots, religiosos i laics. Les xifres han deixat en estat de xoc el catolicisme francès. El mateix Papa s'ha mostrat consternat tot afirmant: «Al Senyor la Glòria, a nosaltres la vergonya.» A la imatge, Jean-Marc Sauvé, president de la comissió d'investigació, en el moment de donar a conèixer l'informe.

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Informatius dinàmics

Un dels grans canvis d'aquesta temporada en la nostra programació és l'estil dels nostres espais informatius. Sense renunciar al nostre compromís amb l'humanisme cristià, han augmentat els recursos humans, tècnics i de seguiment de l'actualitat general. Al matí de dilluns a divendres, Pol Marsà condueix la primera part de tot el magazín, de 8 a 10.30 h. Resum de notícies, anàlisi, entrevistes a protagonistes de primer nivell, tertúlia serena i ordenada i molts altres recursos completen la franja més llarga.

D'altra banda, tenim ara butlletins de notícies gairebé cada hora i dos programes informatius: *Estel Migdia*, amb Joan Trias de 14 a 15 h, i *Punt i seguit*, presentat per Diana Silva a les 18. També oferim *Sense distància*, en dues finestres de 15 minuts sobre actualitat religiosa, a les 13.45 i a les 18.30 h. A més, tenim informatius els caps de setmana. Amb un equip jove, busquem més proximitat amb els oients oferint un servei fresc, dinàmic i àgil, des de la pluralitat i l'obertura a totes les sensibilitats.

L'efemèride de la setmana

22 d'octubre del 1855:
a Espanya un decret crea els jutjats de pau municipals a cada població.

PENSANT-HO MILLOR

Bruckner i Gaudí, de bracet

No és fàcil expressar amb paraules l'emoció el que vam experimentar els que vam tenir la sort de ser presents a la basílica de la Sagrada Família la vesprada del 18 de setembre per admirar una de les orquestres més famoses del món, els Wiener Philharmoniker, en la recreació de la 4a simfonia d'Anton Bruckner, precedida de l'estrena d'una peça d'un jove músic canadenc.

Tant en els sovintejats «fortíssims generals» com en els passatges suaus, meditatis, que arribaven a dissoldre's en «pianíssims» quasi imperceptibles, i en què els instruments solistes emergien del teixit orquestral d'una manera gairebé màgica mercès a una minuciosa i estudiada microfonació i a l'experimentada saviesa del director Thielemann, en l'esforç de domar la complicada acústica del temple, la música ens convidava a alçar els ulls del cos i

de l'ànima vers aquelles voltes tan terrenals i tan celestials alhora, i sentíem com qui diu bategar el cor del nostre excels arquitecte Antoni Gaudí. El vèiem amb el mateix posat de quan portava devotament el blandó en la processó de Corpus. Ha estat anomenat «l'arquitecte de Déu», i no endebades està en camí el seu procés de beatificació i canonització.

De bracet amb ell vèiem la figura del compositor qualificat també com «el músic de Déu», Bruckner, la darrera baula que connecta el gran simfonisme clàssic i romàntic amb Gustav Mahler. Observem que la majoria d'aquests grans simfonistes eren catòlics. Bruckner era no sols catòlic, sinó catòlic fervorós, com Gaudí, homes de recolliment i de pregària. La fe d'aquests dos grans homes crec que és un element constitutiu de primer ordre de la personalitat i l'obra llur.

VALENTÍ MISERACHS

Prevere

La iniciativa d'aquest esdeveniment rau en la programació que, any rere any, ofereix la Fondazione pro Musica e Arte Sacra a les principals basíliques de Roma. És per la determinació del president, el Dr. Hans Albert Courtial, que s'ha volgut donar una dimensió europea al Festival; ja l'any passat hi havia el projecte d'oferir tres concerts a Barcelona, que, a causa de la pandèmia, no es van dur a terme. En els anys successius està previst que els Wiener realitzin una mena de pelegrinatge brucknerià a les principals ciutats d'Europa. Nosaltres hem estat els primers a gaudir, mai tan ben dit!, d'una meravella inoblidable, amb Bruckner i Gaudí de bracet.

La fe és un element constitutiu de primer ordre de la personalitat i l'obra llur

P. JOSEP MIQUEL BAUSSET

Monjo de Montserrat

Aquestes van ser les paraules que el papa Pau VI adreçà a l'abat Cassià M. Just, quan va ser acusat de rebre comunistes a Montserrat. L'acusació va arribar a Roma pel fet que el desembre del 1970, l'abat Just acollí a Montserrat la tancada d'intel·lectuals en protesta pel consell de guerra celebrat a Burgos.

Davant d'aquestes acusacions, l'abat Cassià es va desplaçar al Vaticà per explicar al Papa per què havia rebut aquell grup. I va ser quan Pau VI, lluny de censurar el P. Cassià, li digué: «Recibitte tutti», és a dir: «Rebeu tothom», per confirmar així que Montserrat havia d'acollir tothom sense excepcions. I més encara durant la dictadura, quan el català i els partits polítics estaven prohibits

DES DEL MONESTIR

«Recibitte tutti»

i perseguits pel règim franquista.

He recordat les paraules del papa Montini al P. Cassià, perquè el P. Manel Gasch, nou abat de Montserrat, en seva salutació durant la pregària de Vespres, el dia de la seva elecció, va dir que la missió dels monjos era «acollir tothom, perquè la casa de Déu ha de ser la casa de tots».

A més de l'«acollir tothom», del P. Manel Gasch, en sintonia amb el «recibitte tutti» del papa Pau VI, el nou abat de Montserrat també ha volgut recordar el P. Cassià portant el seu pectoral, un gest que, de se-

El nou abat de Montserrat ha volgut recordar el P. Cassià portant el seu pectoral

gur, marcarà el seu servei abacial.

Amb l'elecció del 15 de setembre acaba una etapa i en comença una altra de nova, plena d'il·lusió, mentre s'obre un futur d'esperança en una comunitat amb una història gairebé mil·lenària.

Recentment, el papa Francesc deia que «la Santa Seu ha hagut d'intervenir en els últims anys», davant «les malalties que provenen de l'afebliment del carisma fundacional, que esdevé tebi i perd la seva capacitat d'atracció». Per això, les comunitats monàstiques hem d'evitar «l'afebliment del carisma fundacional», per no perdre la «capacitat d'atracció», que té el monaquisme.

Per això l'abat Manel, en aquesta nova etapa de Montserrat, ha d'obrir en la comunitat un camí d'esperança.

Un amic de Déu i dels pobres

JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El 2 de juliol vaig participar en el congrés organitzat a Còrdova amb motiu del 75è aniversari de la proclamació de sant Joan d'Àvila com a patró del clergat d'Espanya. Sant Joan d'Àvila és un sant que està encara per descobrir. És per això que aquest congrés va ser una oportunitat per acostar-nos amb entusiasme a la vida i a l'obra d'aquest apòstol, amic i acompanyant espiritual dels pobres.

Joan d'Àvila va néixer l'any 1500 a Almodóvar del Campo, Ciudad Real. La seva família era profundament cristiana. Va estudiar Dret a la Universitat de Salamanca i Teologia a la Universitat d'Alcalá. Va ser ordenat sacerdot el 1526. Explica el seu principal biògraf, fra Luis de Granada, que un dia, després de la celebració de la seva primera missa, Joan d'Àvila va convidar dotze pobres als quals va rentar els peus, va convidar a dinar i va repartir-los tots els seus béns. La cura i l'atenció als pobres va ser sempre l'objectiu de la seva vida i missió, un objectiu que també està molt present en el nostre pla pastoral, especialment en aquest darrer curs, en què l'eix principal han estat els pobres.

Sant Joan d'Àvila és, sobretot, un apòstol de la Sagrada Escripura. Per a ell, la Bíblia és «la casa de Déu». Animava a tothom a entrar-hi per conèixer Jesús, estimar-lo i seguir les seves petjades. Tant de bo que l'exemple d'aquest sant ens animi a alimentar-nos de la Paraula de Déu, a pregar amb ella i a posar-la en pràctica en la nostra vida.

Joan d'Àvila va ser un bon acompanyant espiritual que va ajudar moltes persones a avançar en la vida espiritual i a discernir el que Déu esperava d'elles.

Diuen els seus biògrafs que les seves paraules eren com sagetes enceses que sortien d'un cor ardent que encenien també el cor dels altres. La seva manera d'acompanyar pot ajudar-nos a treballar el discerniment, que precisament és l'orientació del Pla Pastoral Diocesà que treballarem durant aquest curs, a partir de l'Advent.

Sant Joan d'Àvila va portar una vida austera i pobra. Se sentia seguidor de Jesucrist que vivia humilment i no tenia cap lloc on reposar el cap (Mt 8, 20). Va ser un sacerdot pobre, amic dels pobres. Va denunciar moltes vegades la desigualtat social que existia en la seva època. Sovint explicava que si dèiem Pare a Déu és perquè tots som germans. I no era de bons germans, deia el sant, que uns tinguessin tant i altres morissin de fam.

La celebració de l'Eucaristia era el moment més important del dia per a sant Joan d'Àvila. Dedicava molt temps a preparar les celebracions i a donar gràcies quan acabaven. I és que, per a ell, la vida transcorria d'Eucaristia en Eucaristia fins a la trobada definitiva amb el Pare. És per això que sovint deia: «El Senyor vaig rebre, a la seva taula m'assec, demà seré amb Ell.» Aprenguem com ell, a fer de l'Eucaristia l'eix de la nostra vida.

Joan d'Àvila va morir l'any 1569. L'epitafi del seu sepulcre reflecteix clarament quina va ser la seva missió: *Messor eram* (vaig ser segador). Demanem al Senyor que envii al nostre món més segadors que, com ell, patró del clergat espanyol, estiguin enamorats de Déu i siguin amics dels pobres.

Crit d'alarma del planeta

**La situació mundial demana una veritable
conversió ecològica**

La cura del planeta comença per petits gestos.

ROSER BOSCH
«Hem arribat a sentir-nos aliens a la natura i per això ni veiem ni sentim el deteriorament que infligim»

En aquest mes d'octubre s'ha celebrat la Conferència de les Nacions Unides sobre Diversitat Biològica (COP15), on els líders mundials han treballat els objectius necessaris per protegir la creació, i al novembre tindrà lloc la Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic (COP26), on els països anunciaran els plans per complir els objectius de l'Acord de París.

Dues cimeres que ens recorden que l'emergència climàtica no pot esperar més: canvis en el nivell de mars i oceans, escalfament del planeta, episodis climàtics més extrems, extincions d'espècies, desplaçats i refugiats climàtics... No tenim un «planeta B». Cal actuar ara. Per això, el Papa no es cansa de repetir que «tenim els mitjans per afrontar el repte. Encara no és massa tard».

Segons el monjo de Poblet Lluç Torcal, que també és físic, «el rellotge del clima parla d'un marge que no arriba als vuit anys per dur a terme molts d'aquests canvis, en concret, per arribar a les zero emissions».

Un informe recent de l'IPCC (Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic) revela que el can-

vi climàtic s'està produint més de pressa del que s'havia previst i alerta sobre l'escalfament del planeta, que podria arribar a 1,5 °C entre el 2030 i el 2052, amb tots els riscos que això comporta.

Per al doctor en Biologia ambiental Josep M. Mallarach, «revertir les tendències de la crisi climàtica global no és possible, perquè ja s'han superat els llindars d'autoregulació de la Terra. L'acceleració de les tendències de creixement global no permet canvis sobtats en la direcció contrària. Per això, l'objectiu de les polítiques internacionals és no superar l'1,5 °C d'increment de la temperatura mitjana global (que en el cas de Catalunya ja hem superat)». Per a ell, el marge per evitar els «efectes més adversos es redueix ràpidament cada mes, atès que estem immersos en tendències de creixement exponencial en l'emissió de gasos d'efecte hivernacle».

Roser Bosch és biòloga i membre del grup de treball d'Ecologia i Justícia de Justícia i Pau. Malgrat el darrer informe de l'IPCC, que alerta que estem arribant perillosament al punt de no-retorn, Bosch creu que «encara

és a les nostres mans impedir de forma urgent i dràstica l'emissió de CO₂ i altres gasos d'efecte hivernacle». En aquest sentit, recorda que «la tendència mantinguda des d'inici del segle XIX fins ara és una evolució accelerada d'escalfament global i la consegüent destrucció de l'equilibri climàtic. Ja són molts els morts i els migrants "climàtics" i en seran molts més».

Aquesta biòloga ens explica que el punt de no-retorn és una situació a partir de la qual l'escalfament global pren una acceleració desproporcionada i augmenta exponencialment, de forma imparabile per als humans. Aquest punt s'ha calculat a l'entorn d'1,5 i 2 °C d'augment de temperatura global mitjana de l'atmosfera respecte la que hi havia a finals del segle XIX: «La certesa estadística admet que el punt de no-retorn també podria estar una mica per sota o bé una mica per sobre d'aquests valors. Els científics calculen que si fóssim capaços de fer ara mateix una reducció dràstica d'emissions ens plantaríem a finals de segle als 1,4 °C d'augment global i que els compromisos que els governs han adquirit a partir de l'Acord de París són encara molt insuficients per aconseguir-ho. El missatge que els científics adrecen als governants de la COP26 i a tota la humanitat és contundent: aquesta cimera és la nostra darrera oportunitat per mantenir el planeta habitable per als humans.»

Sacralitat de la Creació

El Papa ens crida a redescobrir el sentit sagrat del respecte a la terra. Però en la nostra cultura occidental, constata Roser Bosch, «ens hem allunyat molt de la vivència de la natura i de la seva sacralitat, així com de la sacralitat de la vida, entesa en un sentit ampli». I destaca que la major part de la població mundial ha perdut el contacte amb la natura perquè en viu al marge, viu a les ciutats.

A més, afegeix, «la natura és explotada, de fet sobreexplotada, i moltes de les persones que hi treballen també. Hem arribat a sentir-nos aliens a la natura i per això ni veiem ni sentim el deteriorament que infligim. Hem esdevingut consumidors cecs i sords. Per copsar

JOSEP M. MALLARACH
«Revertir les tendències de la crisi climàtica global no és possible, car ja s'han superat els llindars d'autoregulació de la Terra»

LLUC TORCAL
«Els creients sabem que la creació ens ha estat regalada i això hauria de fer-nos molt més implicats en la tasca de mantenir sa aquest regal»

la sacralitat de la naturalesa i de la vida cal deixar d'engolir i obrir els ulls i el cor».

Josep M. Mallarach opina que la majoria de la societat no és conscient de la sacralitat de la creació i, en gran mesura, és pel «domini del paradigma materialista i positivista, que ha engendrat la tecnocràcia que regeix la societat. El concepte "sacralitat de la creació" pràcticament ha desaparegut del discurs públic dels mitjans, no sols de la societat civil, sinó també de l'Església catòlica catalana, des de fa molt de temps».

De fet, en determinats ambients, també de catòlics, hi ha una forta tendència negacionista. Per a Mallarach, «darrere del negacionisme hi ha actituds poc desinformades o informades, atacades pels interessos de lobbies beneficiaris de l'estatu quo, que fa anys que despleguen les seves estratègies per crear dubtes sobre el consens científic».

La biòloga Roser Bosch apunta dues actituds que expliquen el negacionisme: «L'una és fruit de la por

Solarimo a Pixabay

geixen diàleg i consens, cosa gens fàcil i que l'emergència complica encara més».

«Planeta sa, gent sana»

Amb motiu de la COP15 i la COP26, el Moviment *Laudato Si* ens convida a signar la petició «Planeta sa, gent sana», que demana als líders mundials que incideixin en la cura de la Creació. Per al P. Lluç Torcal, «els creients tenim una visió més profunda de la realitat i de la dependència de la creació del seu Creador: sabem que ens ha estat regalada, oferta com a do. I això hauria de fer-nos molt més implicats en la tasca de mantenir sa aquest regal que ens ha estat fet».

Josep M. Mallarach assegura que «si totes les persones del món que creuen que tenim un deure religiós envers la integritat, la salut de la Creació, la Mare Terra, la nostra casa comuna, fóssim coherents, la incidència conjunta que podríem exercir seria immensa. El problema és la incoherència existencial, el divorci entre el que hom creu i com ho viu; en altres termes, la contradicció flagrant que suposa voler estar en pau amb el Cel alhora que tenim una actitud tan destructiva vers la Terra».

A l'encíclica *Laudato Si*, Francesc ens parla d'«espiritualitat ecològica» i de «conversió ecològica». El P. Torcal ens comenta que «"espiritualitat ecològica" és una nova manera de viure la fe, on tota la nostra vida i les nostres creences es deixen il·luminar per una nova manera de mirar Crist Salvador, de la manera com Ell es relaciona amb la creació. Aquesta nova mirada, aquesta conversió, s'endinsa per tot l'Evangeli i arriba fins al Gènesi, on redescobreix el Crist present en tota la creació, i on es redescobreix la creació mateixa com aquell jardí que Déu va preparar per posar-hi l'home al centre per tal que aquest el lloés per obra de les seves mans. L'espiritualitat ecològica viu la fe des d'aquesta nova conversió».

En el darrer número monogràfic de Qüestions de Vida Cristiana Josep M. Mallarach participa amb un article, *Retorn a l'essencial*, on proposa set punts per treballar l'espiritualitat ecològica: és essencial

Cal fer una aposta decidida per les energies no contaminants.

i de l'ansietat davant la complexitat i la incertesa i, per tant, una reacció defensiva equivocada; l'altra és pitjor, perquè és fruit d'una actitud individualista, avariciosa i manipuladora, pròpia d'aquells grups de persones que estan en una posició de "privilegi", obtenint molts guanys dels seus negocis ben situats dintre de l'engranatge del sistema actual que no els interessa canviar.»

Bosch considera que «el fet d'afirmar amb contundència que els humans som els causants del canvi climàtic, que estem en una situació d'emergència i que, si no fem canvis dràstics, anem directes al col·lapse, no és fonamentalisme, és admetre una evidència de la qual la comunitat científica ja no té cap mena de dubte».

Per a aquesta biòloga, «si alguna cosa hem après, és que per recuperar el planeta tots hem d'actuar conjuntament, dialogant i buscant plegats les vies que més s'apropen al bé comú. La complexitat de la situació i la cerca del bé comú exi-

«El nostre planeta, el nostre futur», reivindiquen els joves.

saber que som Natura; és essencial agrair a la Natura tots els dons que ens forneix diàriament; és essencial fer les paus amb la Natura; és essencial recuperar i revitalitzar els valors intrínsecs de la Natura; per fer les paus, és essencial demanar perdó i assumir el dol per la Natura; és essencial pregar en la natura i reaprendre a pregar per la Natura, i és essencial recuperar i revitalitzar la relació contemplativa amb la Natura.

Què podem fer-hi?

Desenvolupament sostenible, deute ecològic, el clam dels pobres, la saviesa dels pobles originaris, educació ecològica... són molts fronts oberts que ens demanen implicació per salvar la Casa Comuna. Per a Lluç Torcal, «l'inici sempre és la conversió ecològica: el convenciment interior, el canvi de perspectiva. Ens hem d'adreçar al voltant més proper, al proïsme i a les seves circumstàncies concretes».

Roser Bosch creu que per comprendre la complexitat de la crisi

global actual i per construir solucions «cal un abordatge holístic, tot reconeixent les múltiples dimensions i els múltiples factors que interaccionen entre si. Ja res no es pot abordar aïlladament en el nostre món global. Així, doncs, la qüestió no és ben bé per on començar, sinó prendre consciència de la repercussió de tot el que fem i de tot el que deixem de fer; com repercuteix en àmbit ecològic, social i espiritual; com repercuteix aquí i allà, avui i demà; i això des d'ara mateix i sense deixar de fer-ho ni un sol minut».

I ens podem preguntar: les cimeres internacionals sobre el canvi climàtic i la protecció del planeta, realment són resolutives? Roser Bosch reconeix que les cimeres mundials no han aconseguit canviar el rumb de deteriorament de la vida i del planeta, «tot i que sense elles, la situació seria encara pitjor. La majoria de governs no han complert amb els compromisos sobre la conservació de la biodiversitat i la lluita contra el canvi climàtic».

«No és possible canviar el rumb»,

alerta, «si no prenem consciència que cal fer un canvi de sistema. Hi ha forts grups de pressió que defensen els seus interessos particulars. A molts països del món, lluitar per la conservació de la natura et pot costar la vida. És necessària la implicació de la gent, la participació popular i els moviments socials. El sistema difícilment frenarà per si sol abans d'exhaurir els recursos i les possibilitats de supervivència si la població no es rebel·la».

Recordant les paraules d'Arcadi Oliveres, «estem obligats a no perdre mai l'esperança», Roser Bosch conclou que «només podem sentir-nos plenament humans si per amor a la Vida ens comprometem en aquesta lluita ingent de resultat incert; i, si som creients, sabem del cert que la història és una història de salvació, amb episodis de mort i episodis de resurrecció, que algun dia acabarà lluminosament; malgrat que no sabem si la generació dels nostres fills i nets, ni fins i tot si la nostra espècie, veuran el renaixement de la Vida a la Terra que avui anhelem».

Vida eclesial

Aquesta setmana el Papa expressa dolor i vergonya pels abusos a l'Església francesa, informem de la restauració de la catedral de Tortosa, assistim a la inauguració del curs de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, ens visita la creu i la icona de la JMJ, parlem de les relíquies de Marià Mullerat i el Domund escalfa motors

Francesc remarca que «aquests drames no s'han de repetir»

El Papa expressa «vergonya» pels abusos a França

El papa Francesc ha expressat la seva «vergonya» per la «llarga incapacitat de l'Església» per gestionar els casos de sacerdots pederastes, després de la publicació de l'informe sobre els 330.000 casos d'abusos o violència sexual sobre menors o persones vulnerables ocorreguts des del 1950 per part del clergat francès.

«És el moment de la vergonya», va dir Francesc durant l'audiència general del dimecres 6 d'octubre en la salutació als fidels francesos, quan va expressar a les víctimes la seva «tristesa i dolor pels traumes que han patit».

Segons l'informe publicat per una comissió independent i fet públic pels bisbes francesos, en els darrers tres anys ha investigat el fenomen en l'Església francesa i ha identificat entre 2.900 i 3.200 religiosos pederastes.

«Malauradament, són xifres enormes», va dir el Papa en referència a aquest informe en el qual ha sortit a la llum un panorama desolador per a l'Església catòlica. «És molt superior al que s'esperava», ha reconegut també el president de la Conferència Episcopal Francesa, Mons. Éric de Moulins-Beaufort.

«Desitjo expressar a les víctimes la meva tristesa i dolor pels traumes que han patit, la meua vergonya, la nostra vergonya, per la llarga incapacitat de l'Església de posar-les al centre de les preocupacions», va subratllar el Papa.

El Pontífex també va animar «els bisbes, els fidels, superiors i religiosos a continuar emprant tots els esforços perquè drames semblants no es repetixin» i va expressar el seu suport als religiosos francesos perquè superin «aquesta prova dura, però que farà molt de bé».

Igualment, va convidar els catòlics francesos a assumir «les seves responsabilitats perquè l'Església sigui una casa segura per a tots».

Després de la publicació de l'informe, l'oficina de premsa vaticana va publicar una nota en la qual el Papa

expressava el seu «dolor» i on deia que el seu pensament anava, en primer lloc, «a les víctimes, amb gran dolor, per les seves ferides» i agraïa «la seva valentia en la denúncia». I al l'Església francesa li desitjava que «en la consciència d'aquesta terrible realitat, unida al patiment del Senyor pels seus fills més vulnerables, pugui embarcar-se en un camí de redempció».

El Pontífex va ser informat de la publicació de la investigació per part dels bisbes francesos, als quals va rebre en visites *ad limina*. Durant la presentació de l'informe, el president dels bisbes francesos va expressar la seva «vergonya» per uns fets que «pel seu caràcter commocionen i pel seu nombre aclaparen».

Alerta climàtica

«El temps s'esgota. (...) Hem heretat un jardí: no hem de deixar un desert als nostres fills.» És la crida que el Papa ha fet, juntament amb líders religiosos i científics, en la trobada *Fe i ciència: cap a la COP26*, celebrada a Roma i organitzada per les ambaixades de la Gran Bretanya i Itàlia davant la Santa Seu.

PAPA FRANCESC
«Desitjo expressar
a les víctimes la meua
vergonya, la nostra
vergonya, per la llarga
incapacitat
de l'Església
de posar-les al centre
de les preocupacions»

Durant la trobada, gairebé 40 líders religiosos i una desena de científics han signat un manifest adreçat als participants en la COP26 (Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic) que tindrà lloc a Glasgow (Escòcia) del 31 d'octubre al 12 de novembre, i que el Papa ha lliurat a Alok Kumar Sharma, president de la COP26, i a Luigi Di Maio, ministre d'Afers Exteriors i Cooperació Internacional d'Itàlia.

En el seu discurs, el Papa ha afirmat que la cimera de Glasgow «està cridada, urgentment, a oferir respostes eficaces a la crisi ecològica sense precedents i a la crisi de valors que vivim, i així oferir esperança concreta a les generacions futures».

El Papa ha reclamat dos plans d'actuació per afrontar aquest repte del canvi climàtic com són «exemple i acció» i, d'altra banda, «educació», perquè, com ha manifestat, «la humanitat mai abans no ha tingut tants mitjans per aconseguir aquest objectiu com avui».

El Pontífex ha demanat respecte mutu entre la fe i la ciència per establir un diàleg entre elles, «orientat a la cura de la natura, la defensa dels pobres, i la construcció d'una xarxa de respecte i fraternitat».

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Veritat, bondat i utilitat... amor

Una situació que es va donar fa uns dies va generar molts comentaris i opinions en molts àmbits de la societat. Tot i que estem acostumats a dir la nostra sense pensar-hi gaire, a donar credibilitat a qualsevol notícia sense mirar la font ni comprovar-ne la veracitat, aquesta situació em va generar gran incertesa.

Davant del malestar que em van provocar els comentaris que llegia, em va venir al cap i al cor una frase de l'evangelista de Lluc que ha passat a ser una frase força utilitzada: «Primer treu-te la biga de l'ull, i llavors t'hi veuràs per treure el trosset de palla que hi ha a l'ull del teu germà.» Des de llavors la repeteixo sovint pensant: que difícil que és treure's la biga!

Ens resulta tan fàcil parlar i dir allò que pensem i que arribi a l'altra punta del món amb la facilitat que ens donen els mitjans, que hauríem de ser molt curiosos amb el que diem, on ho diem i pensar abans si el que volem dir és veritat, bo i d'utilitat. Segons Sòcrates, són les tres qualitats que ha de tenir el que ens arriba i ho volem transmetre. En cas contrari, val més callar i no fer córrer més rumors; pensar si ho fem des de l'amor cap a les persones implicades o si el que ens mou és una altra cosa. M'agrada pensar com actuaria Jesús davant d'una situació com la que hem presenciat, perquè al final el que desitgem és viure l'evangelista en la nostra vida. Això vol dir intentar fer el que Ell faria en cada situació, dedicant temps a la pregària i al discerniment abans d'opinar sobre tot el que la vida ens posa davant.

ESTHER BORREGO

Tortosa

Les obres de restauració s'acabaran per Pasqua

Nova imatge de la Cinta a la façana de la catedral de Tortosa

EDUARD BRUFAU
Redacció

Des del 31 d'agost passat la façana de la catedral de Tortosa ja llueix una imatge nova de la patrona de la diòcesi, la Mare de Déu de la Cinta. Es tracta d'una escultura de 2,70 metres d'alt i 1.700 quilos realitzada per l'artista cordovès Marco Augusto Dueñas en marbre de Carrara. La imatge es va col·locar a la fornícula situada just damunt la portalada principal coincidint amb la festa de la patrona de Tortosa.

Aquesta Mare de Déu va ser encarregada per la Reial Arxiconfraria de la Cinta amb motiu dels 400 anys de l'entitat, que es van celebrar el 2017. Els fons per finançar la nova escultura s'han aconseguit a través dels donatius dels fidels. Artísticament, la imatge vol fugir expressament dels models marians clàssics. Per aquest motiu, el primer majordom de la Reial Arxiconfraria de la Cinta, Francesc Viñes es va mostrar «molt satisfet» amb el resultat final: «Estic convençut que la fesomia de la cara de la Mare de Déu és el que més cridarà l'atenció a la ciutadania, ja que no és la típica cara d'una Verge, sinó que sembla una dona actual.» Així mateix, el vicari general del capítol catedralici, Mn. Josep Lluís Arín, també va expressar la satisfacció de veure com la fornícula de la façana, que sempre havia estat buida, per fi acollia la imatge de la Cinta: «Moltes generacions de tortosins somiaven a tenir una imatge de la Mare de Déu presidint la façana. El d'avui és un dia històric perquè el somni s'ha convertit en una realitat. La imatge és digna d'una plaça inaugurada recentment i d'una façana restaurada amb vistes al riu.»

Una joia barroca

La instal·lació de l'escultura s'inclou dins del procés de restauració de la façana principal de la seu tortosina, construïda al segle XVIII en un sumptuós estil barroc. Per als arquitectes responsables de la intervenció, Carles Brull i Andreu Alfonso, amb aquesta actuació es busca preservar una façana que, tot i que va quedar inacabada, té «uns valors arquitectònics, artístics i culturals excepcionals. De fet, sense altres exemples d'un nivell semblant al nostre entorn més immediat, només es poden trobar paral·lels comparables entre algunes de les grans basíliques romanes. Cal destacar les columnes, pilastres i cornisa d'ordre gegantí

JOSEP LLUÍS ARÍN
«Generacions de tortosins somiaven a tenir una imatge de la Mare de Déu a la façana»

que estructura la seva composició. El sumptuós jaspi de la Cinta local, marbre negre procedent dels antics dominis de la cartoixa d'Escaladei, i altres marbres minoritaris conformen el repertori de materials amb els quals està bastida la seva portalada principal i la fornícula superior».

Des del mes d'abril, quan van començar les obres, els treballs de restauració han consistit a netejar en profunditat la façana i preservar-ne les parts més deteriorades. Segons els arquitectes, «s'ha realitzat una neteja del tots els paraments, i dels seus rics elements arquitectònics i escultòrics amb les tècniques acurades més adients. També s'han reintegrat algunes parts trencades i s'hi han aplicat tractaments de conservació. Els treballs, que faran extensiva aquesta actuació a la resta de la façana, i culminaran amb l'embelliment de les seves tres portes, amb un revestiment de llautó daurat, està previst que s'allarguin fins a la propera Setmana Santa».

La catedral de Tortosa forma part del patrimoni arquitectònic monumental de Catalunya. A part del barroc de la façana i de la capella de la Cinta, on es venera la imatge original, la resta de l'edifici destaca sobretot pel seu gòtic de gran puresa. La major part es va construir entre els segles XIV i XV i estilísticament és molt proper a la catedral de Barcelona, a la basílica de Santa Maria del Mar i a la Seu de Manresa.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

 Barcelona

La Dra. Maria Garganté va pronunciar la lliçó inaugural, una reflexió sobre el pes de l'art barroc a Catalunya

L'Ateneu Universitari Sant Pacià enceta el nou curs

EDUARD BRUFAU
Barcelona

La sala magna del Seminari conciliar de Barcelona va acollir el dimarts 5 d'octubre passat la inauguració del nou curs acadèmic de l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP), que inclou les facultats de Teologia i Filosofia, la facultat Antoni Gaudí i l'Institut de Litúrgia *ad instar Facultatis*. L'acte va comptar amb la presència del cardenal Joan Josep Omella, gran canceller de l'AUSP, Mons. Bernardito Auza, nunci a Espanya i Andorra, el cardenal Lluís Martínez Sistach i tots els bisbes de Catalunya.

El Dr. Armand Puig i Tàrrach, rector de l'AUSP, va ser l'encarregat d'exposar les noves perspectives acadèmiques i valorar l'impacte de la pandèmia en el funcionament de l'Ateneu. Entre les novetats per al nou curs va esmentar que la Congregació per a l'Educació Catòlica accepta l'ensenyament a distància a tots els centres eclesiàstics, per la qual cosa les quatre facultats de l'AUSP, també el CETEM de Mallorca i la majoria d'Instituts Superiors de Ciències Religioses que depenen de la FTC, ja poden oferir formació en modalitat en línia. El rector de l'AUSP va anunciar així mateix que

del 26 al 28 d'octubre tindrà lloc la segona part del Congrés Internacional «Les ferides i les esperances d'un món malalt a la llum de la teologia de l'encarnació», que se centrarà en el tema «El Déu encarnat com a generador de canvi en la història humana». D'altra banda el Dr. Miquel Ramón Fuentes, secretari general de l'Ateneu, va donar a conèixer la memòria del curs passat.

El barroc sense prejudicis

Amb la lliçó inaugural «Paisatge espiritual a la Catalunya del barroc: reflexions sobre art i patrimoni», la Dra. Maria Garganté, professora de la Facultat Antoni Gaudí, va oferir una mirada poc habitual, per completa i molt rigorosa, sobre l'impacte del barroc en el patrimoni cultural català. Garganté va reivindicar el llegat de l'època barroca al nostre país, que «va ser menystingut durant molt temps, en part per la mitificació que es va fer del romànic com a estil artístic vinculat amb el naixement de Catalunya com a nació. En canvi, el barroc sempre va associar-se a la decadència política i cultural del país, afirmació que és del tot inexacta».

Per a la professora de la Facultat Antoni Gaudí el barroc és «una manifestació artística d'una gran vitalitat, encarnada per exemple en els magnífics retaules d'Arenys de Mar, Cadaqués o el Miracle, i que avui constitueixen gairebé excepcions perquè la majoria es van perdre durant la Guerra Civil. També cal destacar que a Catalunya hi ha exemples de gran qualitat arquitectònica entre les esglésies barroques, com els grans temples gairebé catedralicis que tenim a les comarques de Ponent i a les Terres de l'Ebre. I un tret significatiu a l'hora d'assenyalar la importància del barroc en l'imaginari català és el fet que el perfil de moltes poblacions és un perfil «barroc»: és durant aquesta època que s'acaben de configurar els nuclis històrics de la majoria dels nostres pobles».

Una de les novetats és que les quatre facultats de l'AUSP ja poden oferir formació en línia

Agustí Codinach

Un moment de la intervenció de la Dra. Garganté.

Els joves van entrar la creu en processó.

El cardenal Omella va presidir una vetlla amb els dos signes de la JMJ Lisboa 2023

«Amb aquesta creu, ens sentim units a tots els joves del món»

IGNASI MIRANDA
Barcelona

Uns 250 joves van participar el dilluns 4 d'octubre, al vespre, en una celebració de l'Eucaristia amb vetlla de pregària a l'església de la Mare de Déu de Betlem, a la Rambla de Barcelona, presidida pel cardenal Joan Josep Omella. El motiu va ser la visita a l'arxidiòcesi i a Catalunya, durant unes hores, de la creu de les Jornades Mundials de la Joventut, la que sant Joan Pau II va lliurar als joves del món el 1983 perquè la portessin a tot arreu.

A més, també va ser-hi present la icona mariana de la JMJ de Lisboa, la propera cita, una gran trobada internacional que es farà del 1 al 6 d'agost del 2023, segons va confirmar el patriarca de l'arxidiòcesi portuguesa, Manuel Clemente.

En l'homilia, l'arquebisbe de Barcelona va qualificar de «gran joia rebre la creu amb la qual ens sentim units a tots els joves del món, que la veneren i que, en molts casos, han plorat i han tingut moments de consolació i de pau davant d'ella».

En un altre moment, el cardenal Omella va fer seu «el lema dels cartoixans: la creu hi és permanentment mentre el món gira i canvia», com també el de la Jornada Mundial de la Joventut 2023: «Maria se n'anà de pressa a la muntanya.»

En aquesta línia, va afegir que aquesta creu «ens anima a posar-nos

en camí, potser molts cap a Lisboa d'aquí dos anys, però sobretot cap a Crist, per trobar-nos personalment i de manera comunitària amb ell». El purpurat va assegurar igualment que «quan entrem en el camí de la por, Maria ens diu que escoltem el qui ens crida, perquè ens dirà que ens acompanya amb una força que ens donarà confiança i ens ajudarà».

Amb Omella, van concelebrar el delegat de Pastoral amb Joves de l'arquebisbat de Barcelona, Carlos Bosch; el director de la Comissió de Joves de la Conferència Episcopal Espanyola, Raúl Tinajero; el rector de la parròquia de Betlem, Adilson Tolentino, i un representant de l'episcopat portuguès, entre altres preveres.

La vetlla va tenir tots els ingredients propis d'una gran trobada juvenil, amb cants magníficament interpretats des de la veu i els instruments i amb una combinació perfecta d'alegria i espiritualitat.

Va servir, a més, per iniciar el curs 2021-2022, molt marcat per la preparació de cara a la JMJ 2023 i al Sínode de Bisbes del mateix any, on els joves també hi tenen molt a dir. Una altra previsió propera és la celebració, l'estiu vinent, d'una gran trobada internacional a Santiago de Compostel·la, en la segona fase d'aquest doble Any Jacobeu.

«La creu ens anima a posar-nos en camí cap a Crist, per trobar-nos personalment i de manera comunitària amb ell»

 Tarragona

El quadre-reliquiari va ser emprat en la beatificació a la catedral de Tarragona

Les relíquies de Marià Mullerat tornen a Arbeka

JORDI CURCÓ
Arbeca

El 14 de setembre, coincidint amb la festa del Sant Crist d'Arbeca —celebrada des del segle XIV—, retornaren en aquest poble de les Garrigues les relíquies de qui en va ser alcalde i metge, el beat Marià Mullerat. El quadre-reliquiari va ser emprat en la beatificació a la catedral de Tarragona, el 23 de març del 2019.

La gent s'aplegà a l'església de Sant Jaume Apòstol d'Arbeca per rebre l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, que era portador del quadre-reliquiari que conté la creu que el metge Mullerat portava sempre a la butxaca. A més d'un bocí del pantaló, una resta òssia i cendra del cos cremat, recollides al lloc on morí màrtir.

A la rebuda de les relíquies es va sumar la família del beat, encapçalada per la filla, Adela Mullerat, arribada des de Lleida, on resideix, acompanyada de tres nets i altres familiars. «El pare torna a casa», digué emocionada l'Adela en veure de nou les relíquies, tot recordant: «Quan el van matar jo tenia només tres anys i iérem quatre germanes.»

L'arquebisbe de Tarragona presidí l'eucaristia, concelebrada pel vicari general de l'arquebisbat, els mossens responsables de la paròquia d'Arbeca i els rectors de les Borges Blanques i l'Albi.

També concelebrà l'eucaristia el frare caputxí del convent d'Arenys de Mar, P. Magí Bernat, gran coneixedor de la vida del beat Mullerat. Pocs dies després, el P. Bernat va morir, tenia 90 anys: «Estem entristits per la seva mort i molt especialment l'Adela, la meva mare. Va ser ben bé un retrobament i un comiat del P. Bernat amb tots nosaltres», ha dit la Montserrat, neta del beat Mullerat.

L'arquebisbe de Tarragona, en l'homília, va destacar que Marià Mullerat s'havia lliurat a la seva família com a pare, al seu poble com a alcalde i com a metge, exercint sempre les seves responsabilitats com un apostolat: «Donà sempre testimoni de caritat i de perdó, fins i tot en el moment de la mort.»

Marià Mullerat i Soldevila va néixer a Santa Coloma de Queralt el 1897. Va obtenir la llicenciatura en Medicina i Cirurgia l'octubre del 1921. Va contraure matrimoni amb Dolors Sans i Bové el 14 de gener del 1922 a Arbeka, on exercí de metge, a més d'atendre també Puiggròs i la Floresta. Home culte i fidel a la Renaixença Catalana, entre el 1923 i el 1926 impulsà la creació de *L'Escut*, un periòdic local, quinzenal i redactat en català. El 1924, tot i no pertànyer a cap partit polític, va ser elegit alcalde d'Arbeca i reelegit el 1927 fins al 1930. Home de conviccions cristianes profundes, va ser detingut juntament amb cinc veïns més d'Arbeca, va ser portat fins al Pla a uns tres quilòmetres de distància del poble, on va morir màrtir al costat dels altres detinguts. Tenia 39 anys. La causa, oberta el 2003, va culminar amb la beatificació a la catedral de Tarragona el 23 de març del 2019.

JOAN PLANELLAS
«Donà sempre testimoni de caritat i de perdó, fins i tot en el moment de la mort»

Jordi Curcó

L'arquebisbe de Tarragona, concelebrants i família del beat a la capella on hi ha la fotografia i on foren dipositades les relíquies.

 Madrid
REDACCIÓ
 Madrid

«Explica el que has vist i sentit (Fets 4,20)»,
 lema d'aquest any

Els joves, protagonistes del Domund

La Jornada Mundial de les Missions, que se celebra el 24 d'octubre, tindrà un toc juvenil ja des del vídeo de la campanya, en el qual els protagonistes són joves: Javier López-Frías, Toni Miró, Patricia Ruiz, Ana Zornoza i Luisa Moreno, cinc joves de diferents llocs d'Espanya, comparteixen un mateix sentiment, el seu afecte per la missió. Tots han tingut experiències missioneres i mitjançant els seus testimonis expressen la riquesa personal que la missió ha significat per a ells en diferents localitzacions de Sud-amèrica i Àfrica.

Enguany, amb el lema «Explica el que has vist i sentit (Fets 4,20)», Obres Missionals Pontifícies (OMP) continua reforçant la proposta digital amb el llançament de la pàgina www.domund.es i la segona edició de la carrera virtual del Domund.

A la pàgina web hi ha disponibles el testimoni dels joves del vídeo i també el d'altres joves. «Si volem explicar el que hem vist i sentit... qui millor que els joves perquè ens ajudin a fer-ho? Molts joves han tingut la sort de compartir algun temps amb els missioners i volen fer-nos partícips del que han viscut i el que han sentit. Aquest vídeo és només una petita mostra d'això», comenta José M. Calderón, director nacional d'OMP.

La web també presenta les novetats més importants de la campanya 2021, entre elles, el pregó del Domund a càr-

rec del xef Pepe Rodríguez, jurat del programa *MasterChef España*, que tindrà lloc el dijous 21 d'octubre.

A través de la web podran col·laborar les persones que vulguin ajudar l'Església en els territoris de missió encomanats a la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles i promoure les vocacions missioneres en el món.

En aquest sentit, el director d'OMP expressa que «gràcies a Déu, tothom ha sentit parlar del Domund... però realment entenem el que som capaços de fer si participem en aquesta jornada missionera? Aquesta pàgina d'aterratge vol fer visible el que tanta gent està fent possible gràcies a la seva aportació, amb l'oració i amb l'ofertament».

JOSÉ M. CALDERÓN
 «Realment entenem el que som capaços de fer si participem en aquesta jornada missionera?»

SABER ESCOLTAR

La inspiració bíblica

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

L'autor de les Sagrades Escrip-
tures és Déu. I diem veritat. No obs-
tant això, foren escrites per homes.
Per què afirmem que som davant
la Paraula de Déu?

La Bíblia fou escrita per una co-
lla de savis: Moisès, David, Isaïes...
pel que fa a l'Antic Testament. En el
Nou hi figuren: Marc, Mateu, Lluc,
Joan, Pau, etc. Déu no feia pas una
mena de dictat a aquests doctes,
sinó que els movia internament en
les seves facultats d'escriptors. El
Senyor els guiava mentre escriven.
Cal fixar-se en el fet que cada autor
és reflectit segons el seu tarannà i la
seva manera de ser. Els estudiosos
de la Bíblia i la predicació eclesial
creuen fermament que l'Escriptura
és la Paraula divina.

Els grans personatges solen do-

nar a fer les seves cartes a la secre-
tària. I el senyor les signa amb el seu
propi nom, de manera que aquella
carta és seva i de ningú més. El qui
ha escrit és l'autor material, però la
carta és del qui ha manat escriure.

Al fet de la inspiració divina s'hi
ha d'afegir el que s'anomena la iner-
rència bíblica, això és, la veritat en
els Llibres Sagrats. L'Escriptura no
és un llibre d'astronomia, de ciènci-
es naturals... Déu respectava total-
ment els autors que explicaven les
coses materials segons els coneix-
ements de l'època. A la Bíblia, s'ha
de fer cas dels fets i de les paraules
del Senyor. És un llibre religiós, del
qual n'és responsable Aquell que és
la Veritat, la Vida i l'Amor.

El Catecisme (núm. 105) diu:
«Déu és l'autor de la Sagrada Es-

criptura. Les veritats revelades per
Déu, contingudes i paleses en la Sa-
grada Escriptura, es consignaren
per inspiració de l'Esperit Sant.» A
més, cita el document *La Paraula
de Déu*, del Concili Vaticà II: «La
Santa Mare Església, segons la fe
apostòlica, té per sants i canònics
tots els llibres sencers de l'Antic i
del Nou Testament en totes les se-
ves parts, perquè, escrits amb la
inspiració de l'Esperit Sant, tenen
Déu com a autor i com a tals han
estat lliurats a la mateixa Església.»

**Els estudiosos
de la Bíblia creuen
fermament que
l'Escriptura
és la Paraula divina**

P-J YNARAJA

Sacerdot del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Més d'un lector es deu haver
preguntat què té a veure la sino-
dalitat amb la historieta resumida
de la meua vida.

Podia haver titulat «Pressupos-
tos personals que calen per viure i
decidir en sinodalitat» i recollir les
definicions de les enciclopèdies,
que, us confio, ignoren la paraule-
ta, però aquesta manera d'actuar
és avorrida.

Vaig preferir oferir un quadern
de bitàcola de la meua vida espiri-
tual, perquè el lector interessat la
utilitzés com a canemàs i examinés
la seva pròpia vida. Reconec que
l'experiència d'una guerra civil i de
la postguerra no és un record de
la majoria. I que no s'identificaran
amb la meua sorpresa davant de
la visió de l'aurora boreal del 25 de

A PROPÒSIT DE...

Sinodalitat-Quadern de bitàcola

gener del 1938 que us vaig comen-
tar un dia i que, probablement, els
altres van ignorar. Que les misses,
a qualsevol hora del dia, estan per-
meses des de fa anys i que els estu-
diants de Secundària, ells i elles, hi
poden assistir a l'hora que vulguin.

(Em desvio un moment i us co-
mento que molts enamoraments
van començar perquè tots dos
coincidien a la sortida de l'església,
van parlar i, a poc a poc, va germi-
nar un amor ingenu que va créixer
i madurar i sempre ho recordaran.
Una devoció pietosa i un enamo-
rament que forgen lentament fins
que madura i que busca la culmi-

**Cadascú i en el temps i
circumstàncies pròpies
evoluciona la seva
personalitat**

nació sacramental. És una oportu-
nitat preciosa que augura fidelitat,
prosperitat i fecunditat. Però això
són figures d'un altre paner.)

Els èxits, les incidències i els
fracassos, cadascú viu els seus i,
en el seu temps i circumstàncies,
evoluciona la seva personalitat i
deixa en la memòria el record d'uns
esdeveniments que van delimitar,
que van marcar i que van estructu-
rar la seva vida.

Penso o imagino que un dia una
família, amb l'ànim distès i lliure,
tenint a la mà el meu text o un altre
de millor, cada membre explicarà
als altres i oferirà la seva experièn-
cia vital bona i no tan bona, amb
encerts, dificultats, èxits i fracassos.

Que el lector sàpiga que el meu
propòsit era descriure uns fets perquè
altres descobrissin els seus, els valo-
ressin i progressessin sinodalment.

SIGNES D'AVUI

La soledat

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

Vaig néixer a Igualada, al número 9 del carrer Trinitat, que entronca amb el carrer Soledat, a la confluència del qual s'aixeca una església d'estil neogòtic dedicada a la Mare de Déu de la Soledat. Una imatge cristiana, pràcticament universal, de moure's entre dos pols: la Trinitat com a comunió amb els altres acollits pel misteri més sublim, i la Soledat, com a absència de companyia. El mateix arquetip del monjo bascula entre el *monachós* (un sol) i el *cenobi* (vida comunitària). La soledat pot aglutinar els moments més significatius de la vida en plenitud com reflectir les angoixes abismals del patiment psicològic. Els matisos són múltiples. Amb tot, hi ha dues expressions en anglès que recullen dues situacions humanes de gran impacte: estar sol

(*to be alone*) i sentir-se sol (*to feel lonely*). No és el mateix. Giorgio Nardone, al seu llibre *La soledad*, reflexiona sobre aquesta diferència. Sentir-se sol resulta molt més complex i sovint més angoixós que estar sol. Campoamor ho va valorar així: «És encara més espantosa la soledat de dos en companyia.» Vivim hiperconnectats, immersos en el tràfec de les xarxes socials, els amics virtuals es compten per centenars, fins i tot, per milers..., però aquesta situació sovint no disminueix la nostra soledat, sinó que aguditza la sensació de sentir-nos sols.

Sentir-se sol resulta molt més complex que estar sol

Gibran, quan parla sobre l'amistat, suggereix: «Què serà del vostre amic si només el busqueu per matar el temps? Busqueu-lo sempre per a les hores vives, perquè el paper de l'amic és el d'omplir les vostres necessitats i no els vostres buits.» La pandèmia ha aguditzat de manera deshumanitzadora la soledat als geriàtrics i als hospitals. Morts solitàries amb absència de funerals. La soledat trista.

Nardone estudia la psicopatologia de la soledat en tres escenaris: quan la soledat real és part del trastorn, quan estem sols en companyia d'altres i quan s'és incapaç d'estar sol. En cadascun d'ells, suggereix elements de psicoteràpia. Existeix també, no ho oblidem, una soledat feliç. Cal que ens preguntem: com visc la meua soledat?

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Sempre he admirat la saviesa del llibre de l'Eclesiastès. Aquella enumeració tan intel·ligent del temps que va canviant i que té la seva oportunitat.

Coneixent persones amb una infantesa plena de dificultats i amb una manca absoluta de l'educació més elemental, he arribat a la conclusió que és molt difícil que arribin a tenir les mateixes oportunitats que els que han rebut normes, estimació i cura de les seves necessitats al seu temps: el temps de créixer, el d'aprendre de les generacions anteriors, els que han gaudit d'una família i d'una veritable llar.

Conec casos en els quals als vint-i-pocs anys han de viure amb tantes deficiències que les tasques

FINESTRA A LA VIDA

Un temps per a cada cosa

normals de cada dia es veuen tacades amb les deficiències que ja fa anys que haurien d'estar superades.

Aquests nois necessiten ser «educats» per trobar un lloc adient en la nostra societat, en el món laboral i en el de la convivència normal. Em fa molta pena sentir dir a un amic meu que no ha conegut mai la vida familiar perquè no ha gaudit de mare —perquè va morir durant el part— ni de pare, perquè no el va conèixer, que els millors anys de la seva vida els ha passats als centres d'internament o a la presó, on no saps actuar com cal i que no ho ha sabut fer mai perquè només ha rebut càstigs sense explicacions.

Ara, malgrat que agraïx estar

envoltat d'estimació, de saber que les exigències que li demanem són pel seu bé i que van sempre acompanyades d'una explicació, se sent impotent per deixar hàbits i costums del passat.

Realment, hi ha un temps per a cada cosa i això de recuperar el temps perdut no és cosa fàcil.

Sense normes i sense amor és molt difícil tenir les mateixes oportunitats

Meravella d'humanitat

**Corredors humanitaris de Sant'Egidio
per als refugiats afganesos**

La Comunitat de Sant'Egidio a Itàlia un cop més fa possible aquella meravella d'humanitat que són els corredors humanitaris. Llocs existencials on es trenquen les fronteres i les distàncies geogràfiques queden superades per la força de l'amor i de la trobada. Allà es viu un veritable intercanvi que transforma la vida de les persones que arriben en recerca de refugi i la dels que els acullen. Corredors on uns i altres es refugien entre ells, experimenten un èxode comú, un drama comú i una esperança comuna de vida nova.

Des del 15 d'agost fins que va explotar la primera bomba a l'aeroport de Kabul, la Comunitat de Sant'Egidio va estar ocupada dia i nit mirant de rebre les sol·licituds d'ajuda que provenien dels refugiats que intentaven escapar. En dos dies, per telèfon i per correu electrònic, s'havien rebut al voltant de dues-centes peticions de persones que mai no s'havien vist abans, però que la tragèdia i la desesperació les havia fet «familiars» del poble italià.

També van arribar les ofertes de les persones que volien ajudar po-

Els corredors permeten trencar fronteres i distàncies geogràfiques.

MONICA ATTIAS
«Creiem que per al futur podríem portar uns dos-cents refugiats, però les demandes són moltes més»

sant a disposició apartaments senyors, oferint acollida a casa seva, així com la iniciativa de tants joves per ajudar com a voluntaris. Molts dels que estaven en perill eren familiars dels col·laboradors de la Comunitat de Sant'Egidio a Itàlia.

Així explica Monica Attias, coordinadora dels corredors humanitaris per a Grècia, aquells deu dies de la primera evacuació de refugiats afganesos en els quals va estar, a través del telèfon, fent una mediació amb l'exèrcit italià i el Ministeri d'Afers Exteriors d'Itàlia, per donar cabuda a les peticions dels refugiats afganesos.

L'evacuació d'un primer grup de 120 persones va ser feta per l'exèrcit italià, encara present a l'aeroport de Kabul, que després van ser acollides dins la xarxa de la Comunitat de Sant'Egidio pels religiosos, per altres moviments eclesials, per famílies senzilles. «Podem dir que vam salvar la vida de 120 persones, però moltes altres es van quedar a l'aeroport. Malauradament, un activista de drets humans inclòs a la llista de Sant'Egidio hi era en el moment de l'explosió. Va ser una gran ferida per a nosaltres, perquè

vam sentir el pes d'haver conegut aquesta persona i no haver pogut fer res contra aquesta violència cega.»

Molts dels que es van salvar de l'explosió no van poder ser rebuts a l'aeroport i transportats a Itàlia, es van quedar a Kabul i ara s'amaquen, esperant una solució. «Estem buscant formes diplomàtiques per portar aquestes persones a l'Iran, el Pakistan i a les antigues repúbliques soviètiques del nord del Tadjikistan, amb l'esperança que, des d'allà, a través de les ambaixades italianes, puguin tenir una visa humanitària o de qualsevol tipus per arribar a Itàlia.»

La logística de l'Amor

Monica parla de les «cadena d'amistat», dels amics afganesos que han viscut a Roma durant molt de temps, voluntaris de Sant'Egidio, que tenen molts coneguts a les xarxes socials. Durant aquests dies d'emergència humanitària intensa l'esperança depenia de saber estar a la xarxa de l'amistat, de les relacions: «Saber emprar les xarxes socials significava la salvació.»

Les peticions d'asil venen generalment de musulmans, alguns xiïtes d'ètnia hazara, una minoria particularment perseguida a l'Afganistan per raons ètniques i religioses. També hi ha peticions de molts païxus, que rebutgen el règim talibà i que s'han compromès en anys anteriors amb la pau i el diàleg. «Creiem que per al futur podríem portar uns dos-cents refugiats, però les demandes són moltes més. Ens adonem que moltes persones miren la comunitat amb l'esperança de poder ser ajudades, aquesta és una gran responsabilitat. L'acord amb el govern italià és que els que venen amb els corredors humanitaris també són acollits a càrrec dels corredors humanitaris, per la qual cosa tenim recursos limitats, és clar.»

El papa Francesc va demanar a tota l'Església pregar, dejunar i fer penitència per l'Afganistan. «Va cridar a la pregària i al dejuni, i crec que això és realment el primer que nosaltres, com a cristians, hem de fer, fins i tot davant del fet que els nostres recursos són limitats.»

A través d'un grup de WhatsApp els membres de la Comunitat de Sant'Egidio es mantenen en con-

Els refugiats són un regal de vitalitat per a Europa.

MONICA ATTIAS
«Patir significa no oblidar, continuar treballant per trobar camins, perquè no és cert que siguem impotents»

«Els refugiats han portat una nova vida als països, a les ciutats a les quals han anat, ajudant a recrear un petit sentit de comunitat on ja no n'hi havia»

tacte amb ells mentre eren a l'aeroport, durant aquells tres dies on va haver-hi més de 20.000 persones que estenien les mans a soldats, ancians i nens, amb l'esperança de ser cridats. «Tots hem sentit que hem de seguir pregant i patint amb aquestes persones. Patir significa no oblidar, continuar treballant per trobar camins, perquè no és cert que siguem impotents, sense poder. L'amistat, les relacions, són un gran potencial dels cristians: construir camins d'amistat, de diplomàcia, que ens portin al final a trobar solucions. La clau és no oblidar-nos-en, i la pregària és precisament la primera manera de no oblidar.»

Cap a una nova vida

Les famílies van arribar a Itàlia en un estat terrible perquè van passar molts dies davant de l'aeroport de Kabul, vivint un malson, sense menjar, sense canviar-se de roba; alguns van arribar sense una part de la família, amb la preocupació pels que s'hi havien quedat.

Monica Attias ens explica la història dels tres menors que havien anat de vacances a l'Afganistan per visitar els avis, i que es van quedar atrapats a Kabul, en el moment en què la ciutat va ser capturada pels talibans. El pare dels nens la va contactar per correu electrònic i així els van poder guiar a través de les xarxes socials fins a l'aeroport, passant els punts de control talibans. Els nens i l'àvia, que tenien un permís de residència italià, van aconseguir ser reconeguts pels soldats ita-

lians, però «malauradament l'avi no ho va aconseguir, va quedar fora de l'aeroport. L'àvia amb els nens ha arribat a Itàlia, i ara estan de retorn amb el pare a la Ligúria i han reprès la vida normal. Estem intentant recuperar l'avi perquè pugui viatjar segur i reunir-se amb la resta de la família, però cal imaginar el que van viure aquests nois. Aquest va ser el final d'un malson».

El final del malson i l'inici de la nova vida tenia lloc en un altre aeroport, el de Fiumicino de Roma, on en altres ocasions, com en les acollides dels refugiats de l'illa de Lesbos, batega el cor generós dels italians. Nombrosos joves voluntaris de Sant'Egidio han vingut cada dia per acollir, amb l'ajuda de l'exèrcit, aquestes famílies, esgotades per les jornades de lluita que havien viscut per entrar a l'aeroport de Kabul, amb els seus fillets que havien arribat descalços: «En primer lloc, hi ha hagut una ajuda molt concreta: roba, menjar, jocs, joguines, per animar-se, per aixecar la moral i recompondre aquest gran caos.»

Les persones acollides a càrrec de la Comunitat de Sant'Egidio són al voltant de 100. Han estat acollides en diverses estructures de l'Església, on moltes congregacions religioses els han obert les portes de casa seva. Ara, comença el camí d'integració i les famílies seran acompanyades per a la petició dels documents, l'assistència sanitària, l'accés a la vacuna i la inscripció a l'escola per als nens.

La humanitat i els talents dels refugiats

Monica Attias subratlla que la riquesa dels corredors humanitaris està constituïda per «la humanitat i els talents que aporten aquests refugiats».

Entre els refugiats han arribat periodistes, metges, dones que han treballat en organitzacions no governamentals... «Trobaran el seu camí, no serà fàcil perquè la vida del refugiat mai no és fàcil, especialment quan pensen en aquells que s'han quedat a casa, però amb amistat, amb acompanyament, poden trobar el seu camí», sosté Monica.

En les seves paraules es deixa entreveure que aquesta humanitat que aporten els refugiats no és una cosa gratuïta, està forjada per la

lluita, el desig i l'impuls de viure i de restablir-se davant les adversitats. Ella parla de les nenes d'una família afganesa que, mentre eren refugiades a Lesbos, ja eren voluntàries de Sant'Egidio. «Va néixer una relació bonica amb aquesta família, fins que vam aconseguir portar-la a Itàlia. Les nenes tenen un gran desig d'estudiar, de conèixer el món: són un bell testimoni de joves que volen canviar la seva vida, però que també tenen el somni de canviar el món per fer-lo més humà. Aquests joves que arriben són una riquesa per als nostres joves que de vegades tenen un sentiment de desil·lusió, probablement perquè saben poc sobre les dificultats del món.»

La bellesa de la trobada

Per això se'n beneficien tant els refugiats com els qui els acullen. «Els refugiats han portat una nova vida als països, a les ciutats a les quals han anat, ajudant a recrear un petit sentit de comunitat on ja no

n'hi havia, on hi havia tanta soledat. Van ajudar la comunitat a recrear-se a l'entorn de la necessitat. Hi ha algú que s'encarrega de la part mèdica, algú que ensenya italià, algú que fa que els nens juguin. Fins i tot a la parròquia, a l'organització, al poble, es recrea aquest sentit de comunitat, perquè hi ha un objectiu: ajudar algú. I al seu torn els refugiats retribueixen en amor, en solidaritat, en ajuda a la comunitat local.»

Els refugiats són un regal de vitalitat per a Europa: moltes escoles a punt de tancar han tornat a tenir nens. En ple hivern demogràfic de països com Itàlia i Espanya, els refugiats ens permeten tornar a veure nens i famílies nombroses. La Comunitat de Sant'Egidio ara espera en la pregària confiada la resposta solidària d'Europa perquè puguin arribar més refugiats afganesos i perquè s'obrin el més aviat possible corredors humanitaris als països de trànsit com l'Iran i el Pakistan.

LUNET
FACILITY SERVICES

Abia Rou
FUNDACIÓN

**EL BENESTAR SEMPRE
COMENÇA AMB UN SOMRIURE**

- Mare Teresa de Calcuta

lunet.es
comercial@lunet.es · 902 010 977

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Comunió i sinodalitat

Benvolguts i benvolgudes, avui s'inicia la fase diocesana del Sínode 2021-2023. En vam parlar a la Carta de fa dues setmanes. Serà una magnífica ocasió de diàleg pregon, d'escolta humil, de discerniment sincer dels signes dels temps, on el subjecte real sigui, perquè ho és, tot el poble sant de Déu. Pastors i fidels units en l'amor per l'Església de Jesucrist, ens sentim cridats a treballar junts, a mirar-nos als ulls sabent que formem part de l'únic i sant cos de Crist, a lluitar plegats a fi de retrobar camins de reforma i conversió que puguin ajudar l'Església a mostrar al món, i amb més autenticitat, el rostre de Déu amor, i deixant, ensems, entrar tot allò de nou que el mateix Esperit ens suscita.

A redós d'aquesta proposta de sinodalitat que ens ve de part del papa Francesc, he escrit una exhortació pastoral que avui faig pública, i que porta per títol *La comunió i la sinodalitat en la vida diocesana*. La podeu demanar en paper a la vostra parròquia o comunitat, o bé descarregar-vos-la del web de

l'arquebisbat. En aquest escrit procuro presentar a tots els diocesans de l'Església que peregrina a Tarragona unes reflexions alhora teològiques, espirituals i pastorals, que ens poden ajudar en aquest camí. Es tracta d'estimar més la nostra Església entesa com a Misteri de comunió, en el marc de la dignitat comuna de tots els batejats i batejades, i tot això pel fet de formar part del poble sant de Déu. Tan sols així podrem avançar en la sinodalitat en la vida de les nostres parròquies i comunitats.

Una Església sinodal i unes actituds sinodals, és a dir, una Església en la qual ens sabem valorar i escoltar els uns als altres, tan sols poden brollar d'una Església poble de Déu, que explicita la comunió en la vida de cada dia. És per aquest motiu que, en aquesta exhortació pastoral, en primer lloc, procuro d'aprofundir en el sentit de la comunió eclesial, fonamentada en Déu Trinitat, que és comunió de Persones. D'aquí que la comunió entre els membres de l'Església s'ha

d'estructurar a imatge i semblança de la comunió trinitària, tot salvant la desproporció entre l'Església i el Misteri de Déu. Posteriorment, a la segona part, m'endinso en alguns aspectes al voltant de la sinodalitat, que ens poden ajudar a practicar-la en els nostres Consells parroquials, arxiprestals i diocesans. A la fi, la tercera part ens ha d'ajudar a aterrar en la concreció del treball proposat pel papa Francesc, afegint-hi la llum que prové del nostre propi i fecund treball diocesà, bàsicament amb les prioritats pastorals assenyalades recentment pel Consell Pastoral Diocesà, a partir de les actituds descrites a l'exhortació pastoral *L'Esperit fa jove l'Església* i del document *Impuls eclesial, transformació social*, de la Comissió diocesana per fer front als efectes de la pandèmia.

Si ens sabem escoltar els uns als altres, a redós d'una Església entesa com a comunió, segur que avançarem en el nostre camí missioner d'anunci de l'Evangeli de Jesucrist en els nostres ambients.

Ben vostre.

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

El miracle sinodal

S'ha aixecat una veu profètica d'abast universal que en nom de l'Evangeli ens diu que hem de ser capaços de caminar junts. Una veu que proposa un temps llarg de reflexió i d'acció compartides que sigui capaç de modelar nous estils de vida dins l'Església, i que vinguin marcats per una vivència de comunió, un esforç de participació i una més gran consciència de missió. En definitiva, una crida de ressò global, universal, per fer de l'Església, la comunitat de Jesús, un antídote a l'individualisme, a l'exclusió, als grups tancats i sectaris, a l'auto-preservació; una Església que deixi de mirar-se ella mateixa per contemplar el món amb la mirada amorosa de Déu i l'actuació apresada de la tendresa de Jesús enmig del seu poble. La convocatòria d'un Sínode —paraula que vol dir «caminar junts»— per part del papa Francesc apunta a un repte de comunió eclesial que, amb la participació corresponent de tots, ens orienti vers la missió.

El lema que inaugura la primera fase del Sínode —que és la que durà a terme cada diòcesi al llarg del que queda d'aquest any i part de l'any que ve— diu «Per una Església sinodal: comunió, participació, missió». D'aquesta manera, s'orienta tot el treball a realitzar a cada diòcesi com a pas previ i acció de base del que faran els bisbes reunits a Roma l'any 2023. El papa Fran-

cesc ha volgut començar per nosaltres, els cristians de les Esglésies particulars, per partir de la realitat més concreta viscuda. Un mateix objectiu, per tant, i unes mateixes orientacions que seran estudiades des de la vida de cada lloc d'arreu del món. L'actitud fonamental serà la d'escoltar el que l'Esperit ens inspira i escoltar-nos mútuament, els uns als altres.

És aquest un moment delicat perquè es posa en joc la necessitat de sortir d'una pandèmia en la qual s'hi ha mesclat el dolor, la incertesa, el temor i la consciència dels propis límits, la qual cosa ens obliga a repensar els nostres estils de vida, les nostres relacions humanes, l'organització de les nostres societats i sobretot el sentit de la nostra existència. Així ens ho ha dit el papa Francesc, fent-nos veure que caminar junts suposa vèncer la temptació de l'individualisme i decidir-nos pel valor de la solidaritat, feta tota ella de servei humil, ja que «el servei és, en gran part, cuidar la fragilitat, els fràgils de les nostres famílies, de la nostra societat, del nostre poble» (FT 115). La proposta que se'n fa per dur a terme aquest treball sinodal és la de cooperar a fer possible el miracle d'ajudar, des de la nostra pobra contribució eclesial i des de l'Evangeli, a rehabilitar una societat on l'amistat social que no exclou ningú i la fraternitat oberta a tothom arribin a ser la pràctica habitual.

COMENTARI DE LA PARAULA

Concedeix-nos de seure amb tu a la teva glòria, l'un a destra teva i l'altre a sinistra

GLÒRIA MOVÉS

Els Dotze havien discutit entre ells, «en el camí» que portava Jesús a Jerusalem, sobre «quin d'ells seria el més important» (Mc 9,34). En el passatge que llegim avui, dos d'ells, Jaume i Joan, els fills de Zebedeu, s'avancen als altres deu i volen assegurar-se d'antuvi que Jesús els ho concedirà: «Mestre, volem que tot allò que et postularem, ens ho facis... Concedeix-nos de seure amb tu a la teva glòria, l'un a destra teva i l'altre a sinistra.» Estaven plenament convençuts que, si bé Jesús els havia insistit que el matarien a Jerusalem, en realitat hi anava per prendre el poder que li corresponia com a Messies d'Israel. Amb la imatge de la copa i del baptisme, els insisteix novament que tot plegat serà un fracàs estrepitos, però ells es mostren disposats a tot, a fi de fer-ho avortar emprant la violència. Adonant-se que no entenen res, Jesús els respon sense embuts: «Això de seure a destra meva o a sinistra no és cosa meva concedir-ho: per a uns altres ha

estat preparat.» No podia ser més explícit. D'aquí que «els deu restants», en sentir-ho, s'indignessin contra Jaume i Joan, ja que tots pensaven el mateix. En les seves repetides ensenyances, ja els havia deixat ben clar que «els qui són tinguts com a dirigents de les nacions, les sotmetran, i els seus grans homes les tiranitzen», i els posa ara entre l'espasa i la paret: «No ha de ser així entre vosaltres, sinó que qui vulgui ser gran entre vosaltres, que es faci el vostre servidor; i qui vulgui ser el primer de vosaltres, que es faci el vostre esclau.» En l'escena a què he al·ludit al principi, Jesús prengué «el criadet» que servia a taula, el posà enmig d'ells i tot seguit el va fer reclinar al seu costat (9,36). Ara, es posa ell mateix com a exemple: «I és que el Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescate per tothom.» Una lliçó de gran actualitat davant la proliferació de tirants de tota mena.

JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

P. JAUME SIDERA, cmf

La Bíblia és un llibre inspirat o bé dictat per Déu? (i II)

Tenim dos textos importants on surt el mot «inspirat» o semblant. Timoteu va tenir una padrina, Lois, i una mare, Eudice, tan amara des de la Paraula de Déu que, de ben menut, l'iniciaren en el coneixement de l'Escriptura que, «essent com és inspirada per Déu, és útil per ensenyar, per crear conviccions, per corregir, per educar en la fidelitat a Déu» (2Tm 3,16). Usa el mot *theopneustos*, «que té l'alè, el buf» de Déu. És un mot que només surt aquest cop en tota la Bíblia.

En la segona carta de sant Pere llegim: «No hi cap profecia de l'Escriptura que ningú no pugui interpretar com li sembli perquè cap profecia no ha vingut mai per la iniciativa d'un home qualsevol, sinó més aviat alguns, enduts per l'Esperit Sant, han parlat de part de Déu.» Persones inspirades.

En resum, podem ben dir que cap llibre de la Bíblia ha estat dictat paraula per paraula a cau d'orella. Déu inspira al profeta o a l'escriptor un missatge. I cada persona és lliure per expressar-lo servint-se dels mitjans que té a l'abast: el seu alè profètic, poètic, orant, històric, etc. Déu n'és l'Autor, en majúscula, l'iniciador, el promotor, i la persona que en rep l'alè o la inspiració, n'és l'autor amb iniciativa personal i lliure per expressar-lo. L'autor humà no és pas cap robot ni un simple repetidor. S'assembla més aviat a un secretari que rep de l'empresari un missatge xifrat i ell l'expressa o desplega a la seva manera. I l'Esperit Sant se'l fa seu.

S'ha escrit molt sobre la inspiració. Tanmateix, el cardenal Martini, el savi i sant arquebisbe de Milà, deixà escrit: «No hi ha malauradament cap tractat complet de la inspiració. Tot tractat de la inspiració hauria de començar per les mateixes Escriptures. Com que la comprensió de les Escriptures està "en procés", la comprensió de la inspiració continua també "en procés".»

PER A CONSULTES:

REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge XXIX de durant l'any

Lectura primera

Is 53,10-11

Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència

Lectura del llibre d'Isaïes:

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

Al·leluia

Mc 10,45

El Fill de l'home ha vingut a servir, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.

Salm responsorial

32

La paraula del Senyor és sincera, es manté fidel en tot el que fa; estima el dret i la justícia, la terra és plena del seu amor.

R. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, els qui esperen en l'amor que els té; ell els allibera de la mort, i els retorna en temps de fam. *R.*

Tenim posada l'esperança en el Senyor, auxili nostre i escut que ens protegeix. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós. *R.*

Lectura segona

He 4,14-16

Acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

Evangelí

Mc 10,35-45

El Fill de l'home ha vingut a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, [...] Jesús cridà els seus deixebles i els digué: «Ja sabeu que, a totes les nacions, els qui

figuren com a governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA I)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

Octubre

17. DIUMENGE

Diumenge XXIX de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 53,10-11 / Salm 32 / Hebreus 4,14-16 / Marc 10,35-45

SANTORAL: Exupèria, mr.; Ignasi d'Antioquia, b. i mr.; Margarida Maria Alacoque, rel. i fund.; Rodolf, mr.

18. DILLUNS

Sant Lluç (F), Vermell: 2 Timoteu 4,10-17a / Salm 144 / Lluç 10,1-9
SANTORAL: Just, mr.; Trifònia, emp.

19. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Romans 5,12.15b.17-19.20b-21 / Salm 39 / Lluç 12,35-38. O bé: *Sants Joan Brébeuf i Isaac Jogues* (ML), Vermell; *Sant Pau de la Creu* (ML), Blanc; *Sant Pere d'Alcàntara* (ML), Blanc. Terrassa: **Mare de Déu de la Salut** (S), Blanc.
SANTORAL: Laura, vg. i mr.

20. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Romans 6,12-

18 / Salm 123 / Lluç 12,39-48
SANTORAL: Andreu de Creta, monjo; Artemi, mr.; beat Contardo Ferrini; Irene, vg. i mr.

21. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Romans 6,19-23 / Salm 1 / Lluç 12,49-53
SANTORAL: Caius, mr.; Celina; Hilarió, ab.; Úrsula, vg. i mr.

22. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Romans 7,18-25a / Salm 118 / Lluç 12,54-59. O bé: *Sant Joan Pau II* (ML), Blanc.
SANTORAL: Marc, b. i mr.; Maria Salomé; Nunila i Alòdia, vg. i mr.

23. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Romans 8,1-11 / Salm 23 / Lluç 13,1-9. O bé: *Sant Joan de Capestrano* (ML), Blanc. Urgell: *Dedicació de la catedral* (S), Blanc.
SANTORAL: Oda, vg.; Servand i Germà, mr.

El Sant 17 OCTUBRE

Sant Ignasi d'Antioquia

Durant els primers temps de l'Església la persecució va ser freqüent i els màrtirs, abundants. En aquestes circumstàncies, als bisbes els tocava encoratjar i consolar els fidels i, si arribava el moment, donar exemple amb la pròpia vida. Un d'ells va ser sant Ignasi d'Antioquia (c. 50 - 107).

Educad en una família pagana de Síria, de jove es va convertir al cristianisme, probablement a partir de la predicació de sant Joan Evangelista. Elegit bisbe d'Antioquia, sant Ignasi va haver de fer front a la persecució de l'emperador Domicià, durant la qual alguns dels seus fidels van ser martiritzats. Més tard, amb la persecució de Trajà, ell mateix va ser arrestat i va ser conduït a Roma per ser-hi jutjat. Va aprofitar el viatge per escriure cartes a diverses comunitats cristianes, les quals avui són un valuós document sobre l'Església primitiva i la visió teològica del martiri. Sant Ignasi va morir màrtir a Roma devorat per les feres per haver-se mantingut fidel a la fe de Crist.

Les filles del Zebedeu

MERCÈ SOLÉ
(msoletey@gmail.com)

Potser així en deuen parlar els feministes més feministes, ara que s'ha posat de moda utilitzar el femení plural per referir-se al conjunt d'homes i dones. També aquest és el nom d'una famosa sarsuela de Chapí que em ve al cap sempre que es parla de Zebedeu. Sembla que amb els fills de Zebedeu tots ens hi atrevim, perquè no surten gaire ben parats de la conversa amb Jesús que apareix en la lectura de l'evangeli d'avui, tot i que Jaume i Joan reproduïen molt bé unes actituds que tots portem ben arrelades. I és que aquest afany de sentir-se valorat i de rebre la deguda recompensa si convé a cops de colze forma part de la naturalesa humana. Com també en forma part la irritació de la resta de deixebles de Jesús que d'entrada sembla respondre més al sentiment de sentir-se exclosos en una maniobra manipuladora que no pas a haver entès bé quin és el tarannà de Jesús.

L'arrogància irreflexiva del «sí que podem» passa airosament pel baptisme de Jesús i, per tot el que això significa, contrasta amb la humilitat de Jesús que ni tan sols s'atribueix —ho reserva per a Déu— el dret a establir no sé quina mena de jerarquies entre els seus seguidors.

Fer-nos servidors, ser l'esclau de

tots fins a donar la pròpia vida... que Déu transforma en Vida eterna. Un text certament molt sacramental. No només per l'al·lusió al baptisme i al seu significat de submergir-nos amb Jesús en la mort i la resurrecció, sinó també en el seu caràcter eucarístic: el calze —de vi i de fel— que Jesús comparteix amb tothom qui ho vulgui, l'actitud de mutu servei que en el darrer sopar s'explicitarà amb el rentament dels peus, la confiança en el Pare, i aquest rescat «per tots els homes», els qui han viscut, viuen i viuran en el món sencer. Un fragment que potser anticipa el de Marc 14,24, en el qual es relata la institució de l'Eucaristia. És aquell famós text —recordeu?— que en la tercera edició del Missal romà es tradueix «per molts» en la consagració substituint el «per tots» que respon a la primera versió després del Concili Vaticà II. Tot i que el sentit, diuen tots els entesos, continua incloent tothom.

El Fill de l'home ha vingut a capgirar el protocol: «No pas a fer-se servir, sinó a servir els altres.» Sempre i tothora. Tant de bo sapiguem interioritzar-ho.

25 anys de la Capella de Sant Joan Baptista

ISIDRE FERRETÉ DEOP, SJ
Badalona

L'any 1993, gràcies a l'impuls de l'estimat bisbe Joan Carrera, del rector Josep Lluís Socias i altres preveres, i d'una comissió molt activa de laics i laiques, religioses del Pradó i jesuïtes, es va iniciar la construcció de la nostra capella al barri de La Salut Alta de Badalona. Dos anys després, el diumenge 10 de desembre del 1995, vam començar la vida pròpia, tot oferint simbòlicament la «darrera pedra» a la parròquia-mare, de la Mare de Déu de la Salut.

L'any 2020 es van complir els 25 anys, però la pandèmia ens va impedir celebrar-ho; ho celebrem el 2021. 25 anys plens de vida, fent comunitat, fent barri, fent Regne.

La Capella de Sant Joan Baptista és la seu visible d'una comunitat cristiana que és part de la parròquia

de la Salut. Celebrem cada setmana i dies festius l'Eucaristia i ens ajudem a mantenir aquella ajuda mútua i estimació entre nosaltres i amb molta gent. També compta amb temps i espais de formació no sols catequètica sinó a molts nivells humanístics i de convivència i col·labora amb altres entitats del barri i de la ciutat per fer una Badalona més integrada i integradora. Entre aquestes relacions, cal destacar la participació a la Taula de Diàleg Interreligiós, de Badalona.

La Fundació La Salut Alta, nascuda de la nostra comunitat cristiana, treballa a fons en la cohesió humana i evangèlica del barri, començant pels infants i adolescents i les seves famílies. Un bon grup de persones preparades professionalment i de voluntàries s'hi dedica

intensament i imaginativament per ajudar a posar bons fonaments en futurs joves, ciutadans i ciutadanes amb un sentit positiu de la vida i de la convivència en respecte i llibertat.

En aquest moment de celebració, volem agrair-vos a tantes i tants membres actius, col·laboradors, amics i gent del barri i de Badalona que ens doneu suport amb la vostra ajuda i simpatia. El mural de l'Arbre de les Mans, que ens presideix, vol ser-ne un signe visible. Sou fonamentals per a la nostra missió, i més ara, en temps complexos, tant per la pandèmia com per notables dificultats econòmiques que viu el nostre país, en especial en sectors socials, com atur, pensions, salaris baixos, problemes d'habitatge...

En aquests darrers mesos hi ha hagut canvis importants: el traspass del nostre inoblidable Carles Riera, la marxa de Badalona de Jesús Renau i el canvi de directora de la Fundació. La Maria Nadeu, després de set anys en el càrrec (onze a l'entitat), va deixar aquesta missió, encara que continua present d'una altra manera.

Sabem que hi ha dificultats de tota mena, però no ens sentim espantats, ans tot el contrari. Compitem amb la nostra estimació mútua, un esperit engrescat i experiències fondes que ens mostren que un món millor vindrà si fem pinya per ajudar i ajudar-nos com a germans i germanes que som.

Volem celebrar els 25 anys fent comunitat, fent barri i compromesos a tirar endavant, amb l'ajut de Déu i de tots vosaltres!

Entre els actes previstos, cal destacar un recés espiritual a la capella (14 de novembre, de 10.00 a 12.00), a càrrec del P. Jesús Renau; una festa infantil (26 de novembre, a les 17.30) a la plaça Antonio Machado i una missa commemorativa de la celebració dels 25 anys (28 de novembre, a les 12.00), presidida pel cardenal Joan Josep Omella.

Missa celebrada el diumenge 19 de setembre.

Postals des d'Andalusia

Els 127 màrtirs cordovesos

La beatificació del sacerdot Juan Medina i 126 persones més, entre laics i religiosos de Còrdova, assassinats durant la Guerra Civil espanyola, ha reunit el 16 d'octubre a la catedral, bisbes de tot Espanya, i els familiars i descendents. La cerimònia ha estat presidida pel cardenal Marcello Semeraro, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants. Presidia una urna d'argent realitzada per l'orfebre cordovès Manuel Valera, que contenia relíquies de les persones que han pujat als altars. S'han llegit testimonis sobre els beats, un d'ells per la filla d'un dels màrtirs. Com a acte preparatori, hi va haver una vetlla de pregària la vigília, al Pati dels Tarongers de la mesquita-catedral.

Per a Demetrio Fernández, bisbe de Còrdova, els màrtirs són «homes i dones de carn i ossos que han sortit a estimar. El seu exemple d'amor ha estat tan superlatiu que han perdonat els qui els estaven matant». Per això, ha recordat, són «un exemple preciós», llegint la carta d'un home assassinat a Alcaracejos, que escriu al seu fill conscient que morirà i li demana que perdoni els que estan a punt de ser-ne els assassins. Des del 16 d'octubre té la consideració de beat.

Han estat 15 anys d'esforç arribar a la beatificació dels 127 màrtirs, des que ho va iniciar l'anterior bisbe de Còrdova, Juan José Asenjo, l'any 2006. S'han recollit 600 declaracions de 315 testimonis plasmades en 49 llibres enquadernats. El novembre del 2020, el papa Francesc en va reconèixer el «martiri» per «odi de la fe».

L'Església catòlica exalta els seus màrtirs i els col·loca als altars, com a exemple de fe. Perquè, més enllà del nostre món i de la nostra societat, brilla sempre una llum, una estrella, una esperança infinita de felicitat.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

L'ús d'Instagram

Molts pares i familiars d'adolescents estem preocupats per notícies que arriben sobre els efectes perjudicials de l'ús d'Instagram en aquestes edats.

Segons Mark Zuckerberg, l'ús d'aplicacions socials és beneficiós per a la salut mental perquè ajuda a connectar-se amb altres persones. Fins i tot, s'han plantejat la creació d'un Instagram dedicat a menors de 13 anys. Tots sabem que un ús exacerbant de les xarxes provoca addicció. En aquest cas, la tendència a crear imatges i vídeos comporta compartir moments plaents, extrems, gairebé perfectes, on sembla que tot és ideal i insuperable.

Moltes adolescents —cal reconèixer que és una edat on les emocions estan molt enlairades— es comparen, veuen en una altra usuària un major atractiu, èxit o riquesa i això els provoca ansietat i depressió; no accepten la seva imatge corporal. La manca de control en el seu ús acaba provocant una rivalitat entre les amistats que poden ser molt perjudicials. Com explicar-los que estan ficats en un forat que no és real? I que juguen amb la seva vulnerabilitat per motius econòmics?

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat

Preparar-nos per al Domund

El 24 d'octubre és el Dia Mundial de la Propagació de la Fe o sublim missió de l'Església catòlica. El lliurament total, cada dia i sense horaris, dels missioners.

El lema d'enguany és: «Explica el que has vist i sentit.» Col·laborem amb el Domund per intentar fer un món millor! Fem el nostre donatiu, de tot cor, des de la nostra poltrona,

per ajudar els missioners. «Més fets i menys paraules.»

N'hi ha que creuen que els diners cauen del cel, però Déu se serveix dels cors generosos perquè l'Església catòlica pugui desenvolupar la seva missió sublim: catecisme, joventut, família, pastoral, malalts, seminaris i missions arreu del món, a més de l'ajuda i de l'assistència abans i després de la pandèmia.

JOSEP VIDAL I BORRÀS
Lleida

Consolar

Un adolescent amic, que té dificultats de salut, m'ha vingut a veure acompanyat d'una dona que havia passat la nit al ras. També pateix una malaltia i ningú l'acull.

I aquest noi ha vingut a demanar ajuda per a ella.

M'ha impressionat el seu gest. Un malalt que ajuda un altre malalt.

Quantes persones deuen haver vist aquesta dona i hauran passat de llarg. I aquest jove se n'ha compadit i l'ha acompanyat. Ha estat com el bon samarità que té pena de l'home ferit que troba pel camí.

No podem jutjar mai. No podem condemnar ningú. Només Déu coneix els replecs íntims del cor de cada persona. Només Ell sap de veritat el tresor amagat que altres ignoren.

I aquest nen, tantes vegades rebutjat per la seva malaltia i les seves dificultats, tantes vegades menystingut, ha estat el consolador d'aquesta bona dona que ha passat la nit al carrer, i s'ha ofert a ajudar-la.

Diu el Senyor: «Consoleu, consoleu el meu poble...» (Isaïes 40,1).

Només un petit noieta desvalgut ha consolat Jesús present en aquesta pobra dona sola i sofrent.

GNA. NÚRIA VIÑOLAS ESTEVA
Cornellà de Llobregat

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Presentat el llibre «El net del Còndor» a l'església de Santa Anna

L'aliança de la bondat

MAC

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Nahuel, un nen de deu anys que viu en un llogarret del Perú, arriba sol a Barcelona, on treballa la seva mare. Però un conjunt de circumstàncies inesperades fa que no la trobi i que hagi de dormir en el banc d'una plaça, la de Santa Anna. Aquest és, a grans trets, l'argument del llibre *El net del Còndor*, escrit per Jesús Ballaz i il·lustrat per Kim Amate, que es va presentar el dijous 23 de setembre a l'església de Santa Anna, a Barcelona.

«La vida en un poble dels Andes i el ritme d'una ciutat europea, les esperances d'un infant i la duresa del carrer, l'amabilitat i la distància, la por i la festa impregnen les pàgines d'aquest relat. Un homenatge a les moltes històries ocultes de la immigració i una invitació a reflexionar sobre l'acolliment», va constatar Inês Castel-Branco, directora d'Akiara Books, editorial que s'ha encarregat de publicar el llibre.

«Aquest relat —afegeix la Inês— ens ajuda a mirar la ciutat amb uns altres ulls. No ens deixa indiferents. És el tercer títol de narrativa per a adolescents que publiquem des d'Akiara Books. Un bon llibre per als adolescents és també un bon llibre per al públic adult. I pensem que aquest n'és un magnífic exemple.»

Transmetre emocions

En la seva intervenció, Jesús Ballaz va manifestar de manera irònica que, com a autor, se sentia una mica «visionari». «Fa molts anys vaig crear una història protagonitzada per un nen que es veu atrapat en una inundació. Poc després, va tenir lloc el tsunami de Sumatra. Fa cinc o sis anys vaig escriure aquest llibre, *El net del Còndor*, on la plaça de Santa Anna esdevé l'escenari d'una narració que palesa la dura vida dels sensesostre... i ara, al seu voltant, ha nascut l'Hospital de Campanya, que atén els més

Kim Amate i Jesús Ballaz amb el seu nou llibre a la plaça de Santa Anna.

vulnerables de la societat», va explicar en Jesús.

«Per a un il·lustrador és essencial tenir, de premissa, una bona història. I el treball de Jesús Ballaz és excel·lent. A través dels meus dibuixos, fets amb aquarel·la i llapis de color, he volgut transmetre les emocions que viuen els diferents personatges que apareixen al conte. El que més destacaria és l'espontaneïtat de tots ells i la manera com interactuen. Una aventura que, encara que no sigui real, podria ser-ho», va indicar en Kim.

Crua realitat

L'escriptora i filòloga Laia de Ahumada va assenyalar que «l'autor ens posa al davant la crua realitat de la immigració i del sensellarisme, una realitat que la majoria dels ciutadans no vol veure». «I ho fa —va posar en relleu— sense dramatismes, però sense amagar-nos en res. Parla sabent de què parla.»

Segons la Laia, «un banc per a la gent que viu al carrer és casa seva. Cada nit, hi dormen. Tenen

MN. PEIO SÁNCHEZ
«Les situacions dures fan les persones més humanes»

por —una por ancestral, com a instint de supervivència— de ser agredits o que els robin les seves poques pertinences».

«Els dos protagonistes de la història són en Nahuel, el nen andí que viu a l'espera d'una mare que va haver d'abandonar-lo per anar-se'n a treballar, i en Rubén, un sensesostre d'edat avançada que fa poc que viu al carrer i que ajudarà l'infant a sobreviure a la gran ciutat», va donar a conèixer l'autora de *Mariner de terra endins* i *Wangari Maathai: plantar arbres, sembrar idees*, editats a Akiara Books.

«El llibre ens parla també de la solidaritat, del vincle invisible que s'estableix amb els sense llar. I és que la vida sense relació no és vida», va expressar la Laia.

Mn. Peio Sánchez, rector de la parròquia de Santa Anna de Barcelona, va posar de manifest que, «amb la lectura d'aquestes pàgines, ens adonem que la bondat és possible». En Rubén, l'ancià sense sostre, «es converteix en un pare per al petit Nahuel i en té cura dins de les seves possibilitats». Mn. Peio va assegurar que «les situacions dures fan les persones més humanes. És el que jo anomeno "l'aliança de la bondat"».

Al llarg de l'acte, Mn. Xavier Morlans i Conxita Puig, a la guitarra i la flauta respectivament, van interpretar tres peces musicals, com ara *El cóndor pasa*, que van arrencar els aplaudiments de tots els assistents.

Presentació de la 32ena edició del Cicle d'Orgue de la Catedral de Barcelona

Una cita musical ineludible

MAC
Barcelona

Tots els concerts tindran lloc cada tercer dimecres de mes, a les vuit del vespre, a la catedral de Barcelona

«La música per a orgue està vivint un autèntic moment d'esplendor a casa nostra. I un exemple magnífic n'és el Cicle d'Orgue de la Catedral de Barcelona.» Són paraules de l'organista Juan de la Rubia, director artístic del cicle, durant la presentació d'aquesta rellevant iniciativa cultural que enguany arriba a la seva 32ena edició. Una cita musical que ja s'ha posicionat com una de les més destacades de la ciutat i del país.

Per la seva banda, el Dr. Santiago Bueno, prefecte de música de la catedral de Barcelona i amfitrió del cicle, va posar en relleu «l'esforç especial» que suposa organitzar avui dia aquests concerts «perquè la situació econòmica de la catedral s'ha vist molt afectada per la pandèmia».

Tots els concerts tindran lloc cada tercer dimecres de mes, a les vuit del vespre, a la catedral de Barcelona. Tot i que es manté l'entrada lliure, es demanarà al públic una aportació voluntària mitjançant l'anomenada «taquilla inversa» per tal de col·laborar amb les despeses originades per la gestió del cicle.

Organistes prestigiosos

La catedral de Barcelona continua apostant per les activitats musicals de qualitat, tal com palesa el prestigi dels organistes programats al llarg dels vuit concerts del cicle, «on es donen la mà músics joves amb organistes consagrats», va comentar Juan de la Rubia. Els seus noms són els següents: Aaron Ribas (20/10/2021), Víctor M. Baeña (17/11/2021), Jordi Pajares

(15/12/2021), Pau Riuró (19/1/2022), Loreto F. Imaz (16/2/2022), Maria Nacy (16/3/2022), Herman Jordaan (20/4/2022) i Christophe Guida (18/5/2022).

A més, la catedral oferirà un concert extraordinari (16/6/2022), amb motiu de la festa de Corpus, a càrrec de l'organista Roberto Fresco, organista titular de la catedral de l'Almudena de Madrid i un dels deixebles més notables de la il·lustre organista catalana Montserrat Torrent, encara en actiu als seus 95 anys.

Així mateix, el Cicle d'Orgue de la Catedral de Barcelona prossegueix amb les dues col·laboracions externes que es van iniciar l'any passat: el Centre Nacional de Difusió Musical i el Concurs Nacional d'Orgue Francisco Salinas, que se celebra a Burgos.

Tots els concerts es duran a terme seguint les mesures preventives del Covid-19, amb circuits d'entrada i sortida diferenciats, ús obligatori de la mascareta, dispensadors de gel hidroalcohòlic i distàncies de seguretat entre bancs.

Foto: L'orgue de la catedral de Barcelona, construït al segle XVI, és un dels més importants de Catalunya. Agustí Codinach

32

LA VIOLÈNCIA I LA MANIPULACIÓ no tenen cabuda en la vida conjugal

El reconeixement explícit de la riquesa i la bellesa del do de la sexualitat xoca frontalment amb els abusos gravíssims relacionats amb el sexe. Sovint el sexe es converteix en quelcom despersonalitzat i insà, i també en un instrument d'autoafirmació i de satisfacció egoista dels propis instints.

«És oportú plantejar la qüestió amb un sa realisme. És un fet que sovint el sexe es converteix en quelcom despersonalitzat i insà; com a conseqüència, "esdevé ocasió i instrument d'autoafirmació i de satisfacció egoista dels propis desitjos i instints" (sant Joan Pau II).

En els nostres dies la sexualitat corre el risc de pervertir-se per la mentalitat d'un sol ús. El cos de l'altre és considerat un objecte que pot ser 'usat' mentre ofereix satisfacció, i pot ser 'rebutjat' quan ja no sigui d'interès.

Per ventura podem ignorar o dissimular les constants formes de domini, prepotència, abús, perversió i violència sexual, que són producte d'una desviació del significat de la sexualitat? No succeeix que de vegades la dignitat dels altres i la nostra vocació humana a l'amor acaben sent menys importants que l'obscura necessitat de l'autosatisfacció?» (AL 153).

En el si del matrimoni, aquestes aberracions poden esdevenir una font de manipulació i sofriment, i tot en detriment de la dignitat de la unió conjugal i posant en risc fins i tot l'estabilitat familiar.

«No podem deixar de recordar que, fins i tot dins el matrimoni, la sexualitat pot esdevenir font de sofriment i de manipulació.

Per això, ens cal reafirmar amb tota claredat que "un acte conjugal imposat al cònjuge sense considerar la seva situació i els seus raonables desitjos personals, no és un veritable acte d'amor i, per tant, constitueix una ofensa al recte ordre moral en aquesta aplicació de les relacions íntimes entre marit i muller" (sant Pau VI). **Els actes propis de la unió sexual dels cònjuges responen a la naturalesa de la sexualitat volguda per Déu quan es realitzen de manera veritablement humana»** (AL 154).

Tampoc no és admissible el recurs a l'acte sexual com a mitjà de satisfacció absolutament egoista i ignorant les diferències entre els dos cònjuges.

«Sant Joan Pau II va advertir molt subtilment que una parella pot estar “ameaçada per la insaciabilitat”. És a dir, els cònjuges se senten impulsats a una unió cada vegada més intensa, amb el risc d'ignorar les seves diferències i la inevitable distància existent entre tots dos. I això perquè cadascú posseeix una dignitat pròpia i intransferible.

Quan la pertinença recíproca es converteix en domini, “el sentit de comunió en les relacions interpersonals canvia totalment”. **En la lògica del domini, els dominadors acaben renunciant a la seva pròpia dignitat.** En definitiva, deixen d'identificar-se subjectivament amb el propi cos, perquè ignoren el seu significat més profund. Acaben recorrent al sexe com una forma d'escapoliment inhumà, i renuncien a la intrínseca bellesa de la unió conjugal» (AL 155).

Per aquesta mateixa raó, Francesc també al·ludeix a la nefasta submissió sexual, que cal rebutjar totalment en el matrimoni.

«Tota forma de submissió sexual ha de ser rebutjada clarament. Per això, convé evitar tota interpretació inadequada del text de la carta als Efesis en el qual s'afirma: “Dones, sotmeteu-vos als vostres marits”. [...]

Sant Joan Pau II ho ha afirmat sàviament: “L'amor exclou tot tipus de submissió, en virtut de la qual la dona es convertiria en serventa o esclava del marit. La comunitat o unitat que han de formar mitjançant el matrimoni es realitza a través d'una recíproca donació, que és també una submissió mútua”. Per això, el mateix apòstol Pau va escriure que “els marits han d'estimar les seves mullers com els seus propis cossos”. [...]

En el matrimoni, aquesta recíproca 'submissió' adquireix un significat especial, i s'entén com una pertinença mútua lliurement escollida, marcada per la fidelitat, el respecte i la cura mútua. La sexualitat està al servei d'aquesta amistat conjugal, perquè s'orienta a procurar la realització personal de l'altre cònjuge» (AL 156).

«No obstant això, el rebuig de les desviacions de la sexualitat i de l'erotisme no hauria de portar ni al menyspreu ni al descuit de la sexualitat i de l'erotisme com a tals» (AL 157).

- Com podem ajudar els esposos que tenen dificultats en la seva relació de parella per no haver entès el veritable sentit de l'amor conjugal?
- De quina manera podríem prevenir o evitar els abusos que el papa Francesc ha denunciat?

La causa més probable són els adobs vessats pels agricultors de la zona als recs que acaben al mar.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Què va originar la mortaldat de peixos aquest estiu al Mar Menor?

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

És un interrogant que han de contestar els científics. El fet crec que és ben conegut dels nostres lectors. Al Mar Menor, aquest agost passat durant un seguit de dies, hi van anar apareixent desenes de milers de peixos morts. També crustacis, com alguns llagostins, i altres animallets marins, que cada dia abundaven més, com pops, sípies, crancs... i fins i tot augmentaven de mida. Fa dos anys ja va passar una cosa semblant, però en quantitat menor. La situació era tan crítica que el govern murcià va decidir tancar temporalment algunes platges de la regió perquè els banyistes no es trobessin amb els peixos morts.

A quina causa era deguda aquesta mortaldat? La primera resposta que es va dir era l'onada de calor que es registrà aquells dies. Així ho comunicà el govern regional. De fet, la temperatura de l'aigua havia passat de 28 a 31 graus. Però això no va convèncer gaire. I amb raó. Podia ser que influís un xic aquesta pujada de temperatura, però de cap manera podia ser-ne la causa principal. Els experts de l'Institut Espanyol

d'Oceanografia (IEO) van afegir-hi dos factors més: anòxia (manca d'oxigen) i toxicitat d'alguns contaminants que aparegueren a l'aigua. Què dir-hi? Sembla, segons han dit altres entesos, que és aquest tercer factor el més important en tot el fenomen. Ho exposa, concretament, Francisca Giménez, catedràtica del Departament de Ciències del Mar, de la Universitat d'Alacant. Ens diu: «Hi ha un procés de desequilibri ecològic associat a l'eutrofització.» A què es refereix amb el terme «eutrofització»? Aquest mot vol dir enriquiment nutritiu (natural o artificial) d'un ecosistema. Giménez es referia a la quantitat d'adobs vessats pels agricultors de la zona als recs que acaben al Mar Menor, que provoquen la proliferació de plàncton i algues fins a causar falta d'oxigen.

O sigui, que es tracta d'una contaminació provocada per l'home. Quina serà la solució a aquest desastre ecològic? El lector ja l'haurà intuïda: desmantellar els regadius il·legals (molts en aquesta regió) i que els agricultors legals no abusin dels adobs en els seus cultius.

GENT DE CASA

Josep Maria Alomà Altisent

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Des d'aquesta secció «Gent de Casa», anem recuperant personatges de casa nostra que, sense ser aquelles figures que tothom recorda, van passar per la vida cristianament, tot procurant servir-ne memòria de la seva tasca.

Alguns són laics, molts, eclesiàstics, com el cas que ens ocupa avui, el de mossèn Josep Maria Alomà i Altisent, un sacerdot lliurat a la seva feina i que va morir sent rector de parròquia.

Mossèn Alomà va néixer a Mataró l'any 1894. Va estudiar a l'Escola Pia de la seva localitat, una escola que ja llavors feia més d'un segle i mig que estava establerta a la capital del Maresme.

De l'Escola Pia passà al Seminari Conciliar de Barcelona i completà els estudis a la Universitat Pontifícia de Tarragona. Va ser ordenat sacerdot l'any 1917, quan va començar a exercir el seu ministeri a diverses parròquies. Primer, a la zona del Baix Llobregat, sent coadjutor de Sant Joan Baptista de Viladecans, passant després, en el mateix càrrec, a Santa Maria de Cornellà de Llobregat, arribant en el seu tercer destí a la de Sant Joan i Sant Josep de Mataró, prop d'on havia nascut.

Rector de Sant Salvador de Polinyà, l'agost del 1928 passaria a ser regent a Sant Pere de Gelida, prenent possessió a primers de setembre, on

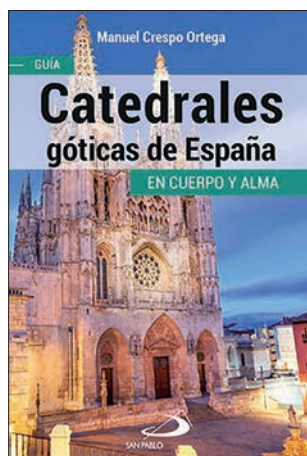
el juny del 1929 el bisbe el nomenaria director del Centre Catequístic local i el desembre del 1930 passaria a ser-ne ecònom.

Passada la guerra, va ser destinat a la Puríssima Concepció de Sabadell i el 1948 el bisbe Gregorio Modrego l'envia com a rector, i també en seria arxipreste, a Santa Maria de Sants, on va ser molt estimat pels feligresos. Era un home dinàmic i ple d'iniciatives, alternava l'exercici de rector i arxipreste amb el de director espiritual de l'Adoració Nocturna Femenina. Fou consiliari de diverses entitats del barri i professor de religió de l'Institut Montserrat; amb detalls a la vida de barri com el donatiu de 250 pessetes que aportava cada any per a la festa major, per als premis a la Constància en el Treball que es repartien, i formava part del Comitè d'Honor de la Festa Major, dels homenatges als vells.

Formaria part el 1960 com a membre de la Comissió Central del Sínode Diocesà. Va morir als 69 anys —una mort molt sentida per tots els que l'estimaven— el 5 de febrer del 1963, la mateixa tarda i a la seva parròquia. El bisbe Modrego amb el seu bisbe auxiliar Narcís Jubany van acudir a resar un respons per l'ànima del difunt, en un acte en què hi van assistir nombroses persones.

Mn. Alomà va ser rector, i també arxipreste, de la parròquia de Santa Maria de Sants.

MANUEL CRESPO ORTEGA

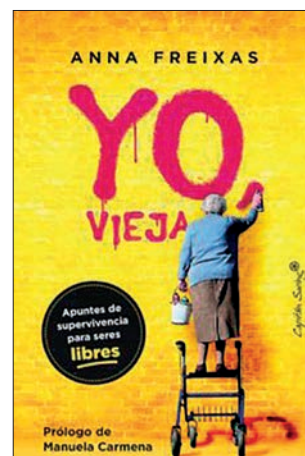
Catedrales góticas de España
San Pablo, 2021, 279 pàg.

Amb aquesta guia descobrireu les catedrals gòtiques més icòniques d'Espanya. La seva història, el simbolisme de l'art gòtic que s'hi reflecteix, les seves singularitats artístiques, les curiositats continuen enlluernant els fidels i els visitants. Inclou informació pràctica, etimologia i termes per designar-ne els elements i les dependències.

JUAN ANTONIO MARTÍNEZ CAMINO (Ed.)

La fe en tiempos de pandemia
De la utopía a la esperanza
Ediciones Encuentro, 2021, 165 pàg.

No és la primera vegada que la Humanitat es veu assotada per un flagell que n'amenaça la supervivència. La pandèmia de la Covid-19, però, és un dels que marcaran època. Aquest llibre busca oferir respostes incentivant una reflexió teològica que ajudi a passar de la por a l'esperança.

ANNA FREIXAS

Yo, vieja
Capitan Swing, 2021, 182 pàg.

Un recorregut pels drets humans en la vellesa i, concretament, pels drets de les dones, sintetitzats en tres principis: la llibertat, la justícia i la dignitat. Una reflexió sobre les petites coses que en aquest moment de la vida ens la poden amargar o, al contrari, fer-nos-la més fàcil. Un cant a la vellesa confortable i afirmativa.

XESCO BUENO

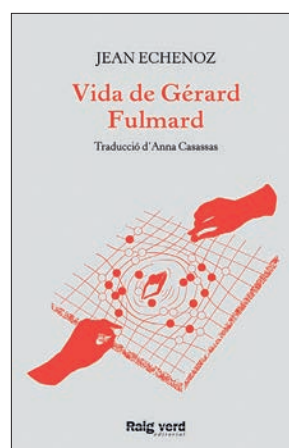
Cuina catalana oblidada
Del que encara es cou i es menja
Larousse, 2021, 255 pàg.

Un recorregut per la memòria culinària de Catalunya. Mediterrània de litoral i de terra endins, de tros i de pagès, de muntanya i de ciutat... Totes aquestes cuines conflueixen i conformen la riquesa de la gastronomia catalana. Les fotografies són de Marian Montoro i José Luis Sánchez.

ANA ITURGAIZ

El vuelo de la libélula
Roca Editorial, 2021, 317 pàg.

La Marta arriba al Vietnam per escriure una guia de viatges. Per a ella és molt més que un senzill encàrrec: es la seva primera oportunitat per fer-se valer a l'editorial on treballa. I per aconseguir-ho, no pensa limitar-se a parlar de platges paradisíques ni llocs fotografiats milions de vegades. Una novel·la fresca, amb dosis d'aventura i d'exotisme.

JEAN ECHENOZ

Vida de Gérard Fulmard
Raig Verd, 2021, 215 pàg.

Gérard Fulmard és una persona com tantes altres que, en trobar-se de sobte sense feina, s'aferra a l'imperatiu de reinventar-se com a única sortida. Després de diverses experiències sense èxit, s'embolica en un partit polític menor on, com a tot arreu, es perfilen aliances, complots i passions.

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA
andreusotorra@gmail.com

L'actor i dramaturg Pau Miró (Barcelona, 1974) fa una lectura lliure del clàssic de Joseph L. Mankiewicz, *All About Eve*, per parlar del teatre dins el teatre i per parlar de la vida que inevitablement es fusiona amb la vida del teatre. Si, a més, qui hi ha a la direcció és una altra actriu que ha festejat sovint amb el cinema, Sílvia Munt, no ha d'estranyar que la influència cinematogràfica es noti en tot el muntatge, ni que en la pri-

Tot, tot, tot... sobre Eva?

mera escena un mirall-pantalla de camerino i una càmera de vídeo no se sàpiga ben bé què hi fan.

Dit això, tornem al teatre, que és el que és *Eva contra Eva*, i que si allà, al cinema, fa més de mig segle, eren Anne Baxter i Bette Davis les protagonistes, aquí són Emma Vilarasau i Nausicaa Bonnín qui es fan amb els dos icònics personatges de l'actriu madura i estel·lar i l'actriu jove que ho vol arribar a ser.

I és en aquest *tête à tête* on rau la força de la dramaturgia de Pau Miró i Sílvia Munt que, malgrat el tàndem protagonista, cau inevitablement cap a l'aura que l'actriu Emma Vilarasau ja fa temps que s'ha guanyat

a pols entre els espectadors.

L'atractiu del guió de Mankiewicz / Miró és que allò que debaten les dues actrius —la que va de tornada i la que arriba— podria ser també allò que debatessin

Emma Vilarasau i Nausicaa Bonnín: l'embús generacional que els joves troben per fer-se un lloc en el poc temps que tenen per arribar-hi i ser engolits de nou i el mur d'acer que molts troben en les generacions que els van davant. Uns i altres actuen, esclaren, en defensa pròpia.

No és només el duel entre les dues protagonistes l'eix de l'obra. També hi ha moments entre l'actriu veterana i el crític (Andreu Benito), o l'actriu i el director i marit (Àlex Casanovas), o l'actriu i la seva agent (Míriam Alamany), revestits amb el recurs de l'ambigüitat del somni i la realitat. El que Eva viu en aquesta funció especial, ho viu de debò o ho ha viscut només com un somni en el seu interior? Pau Miró i Sílvia Munt s'han conjurat per revestir el seu *Eva contra Eva* amb patina de *thriller* amb tret inclòs i uns deu minuts d'un fals final a peu de platea. Als cinèfils només cal recordar-los que tot, tot, tot... sobre Eva no els ho explicaran. I als espectadors de platea advertir-los que no hi ha res que agraeixin més que el seu actor o la seva actriu preferits se saltin la convenció de les taules i, fins i tot amb els llums oberts de sala, es plantin cara a cara davant d'ells ni que, en aquest cas, sigui per justificar l'espètec final.

© Sílvia Poch

L'actriu Emma Vilarasau protagonitza «Eva contra Eva» al Teatre Goya adaptada per Pau Miró a partir d'«All About Eve» de Joseph L. Mankiewicz.

«EVA CONTRA EVA»

A partir de la versió cinematogràfica «All About Eve», de Joseph L. Mankiewicz

ADAPTACIÓ I DRAMATÚRGIA:

Pau Miró

INTÈRPRETS: Míriam Alamany, Andreu Benito, Nausicaa Bonnín, Àlex Casanovas i Emma Vilarasau

DIRECCIÓ: Sílvia Munt

Teatre Goya, Barcelona.

Fins al 7 de novembre

AMB BON HUMOR

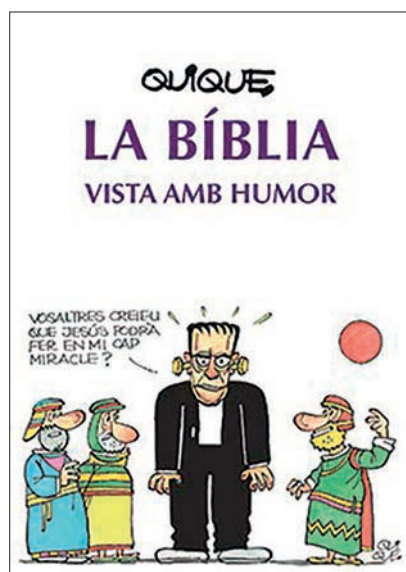

CRÍTICA LITERÀRIA

PERE FÀBREGUES I MORLÀ
Llibreter

Repartir somriures

QUIQUE. ENRIC ARENÓS
CORTÉS

La Bíblia
Vista amb humor
CPL, 2021, 130 pàg.

Aquest petit llibre és un bon repàs de la Bíblia fet per un bon ninotaire. Aconsegueix apropar passatges bíblics millor que molts sermons avorrits, perquè, si són avorrits, ningú en treu res i, en canvi, el bon humor convida a continuar cercant i ens apropa millor al missatge.

La contraportada ens fa un tastet del pròleg de l'amic Josep Miquel Bausset que transcriu: «Aquesta és una obra deliciosa i divertida, que ens ajuda a endinsar-nos, amb humor, en el tresor insondable que és la Paraula de Déu.

»En un món amb dificultats de tota mena... els dibuixos de Quique (que el Papa hauria de conèixer), són com un aire fresc i nou que ens empelta d'esperança.

»Els acudits que trobem en aquest llibre són un bon antídote contra la tristesa i el mal humor. D'ací que a la catequesi de les parròquies i en les reflexions dels preveres per preparar les homilies, aniria molt bé comentar i compartir el sentit d'aquests dibuixos que ens aporten alegria i bon humor.»

Queda tot dit. Per acabar, Mn. Jaume Aymar, en el seu epíleg «Per què riem?», agraeix la col·laboració de l'autor a *Catalunya Cristiana* i fa una bona reflexió a la necessitat de bon humor.

Certament, necessitem aquestes píndoles per ajudar-nos a repartir somriures i fugir de males cares o, com solem dir, amb cares de pomes agres, que no conviden ningú a seguir-nos pels camins del Senyor.

Que puguem dir sempre amb el cant: «La nostra alegria ningú no ens la prendrà.»

RAUXA

La puresa

«Soyez propres, parlez français», «Sigueu nets, parleu francès». Aquesta era la consigna que regia durant el segle XIX i fins ben entrat el segle XX en aquelles escoles de França en què la majoria d'alumnes tenien com a pròpia una altra llengua (occità, català, bretó, basc, cors...). El nen que volgués ser alguna cosa en aquesta vida havia d'abandonar aquestes parles regionals inútils i adoptar la llengua del totpoderós Estat.

Però hi va haver algú que va infringir repetidament aquesta llei sense cap mena de recança: la Mare de Déu. Efectivament, quan l'any 1858 es va aparèixer durant diversos dies a santa Bernadeta, se li va adreçar en occità, la llengua materna de la jove pastora, per fer-li saber que ella era la Immaculada Concepció. Segons l'eficient administració de la República francesa, Maria acabava d'incomplir clamorosament la legislació vigent, per la qual cosa no podia ser *propre*, neta. Bernadeta, en canvi, va captar de seguida que la Mare de Déu era pura, l'única persona humana realment digna d'aquest qualificatiu. Només algú tan petit, senzill i humil com la ingènua pastora de Lourdes va poder comprendre de quina puresa li parlava aquella dama. Per a l'altiva administració, la petitesa és una vergonya, una nosa; per a totes les Bernadetes, és en la petitesa, precisament, on s'hi juga la salvació.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Barcelona

EMILI FERRANDO

El **dilluns 18 d'octubre**, a les 19.30, presentació dels últims llibres d'Emili Ferrando a la parròquia de Sant Pau de Badalona.

FUNDACIÓ JOAN MARAGALL

El **dimecres 20 d'octubre**, a les 10.30, visita al monestir de Sant Cugat del Vallès amb Josep M. Jaumà. Més informació: www.fundaciojoanmaragall.org.

PREGÀRIA

El **dijous 21 d'octubre**, a les 19.00, taller-escola de pregària al Casal Don Bosco. Més informació: pepe.alaman@salesians.cat.

AULA MOUNIER

El **dijous 21 d'octubre**, a les 19.00, xerrada sobre *Conseqüències, límits i febleses de la Il·lustració europea* amb Sergi Mas a la sala Sant Jordi del Seminari de Barcelona (c/ Diputació, 231).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dilluns del 18 d'octubre al 29 de novembre**, a les 19.00, seminari *Una lectura psicoanalítica dels relats evangèlics* amb Víctor Hernández; el **dissabte 23**, a les 10.00, sessió *I després del shock pandèmic, què?* amb Oscar Mateos (www.cristianismeijusticia.net).

CATALONIA SACRA

El **divendres 22 d'octubre**, a les 17.30, conferència *Els 700 anys de la festa de Corpus* amb Amadeu Carbó a la Casa dels Entremesos de Barcelona. Més informació: [tel. reserves@cataloniasacra.cat](mailto:reserves@cataloniasacra.cat).

CATECUMENAT

El **dissabte 23 d'octubre**, a les 11.00, formació per a catequistes-acompanyants de catecúmens al Seminari Conciliar de Barcelona.

Lleida

IREL

El **dijous 21 d'octubre**, a les 18.00, ponència de Núria Montserrat Farré sobre *La sinodalitat en la història de l'Església* a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (c/ Canonge Brugulat, 22).

Sant Feliu de Llobregat

TALLERS D'ORACIÓ I VIDA

El **dimarts 19 d'octubre**, a les 17.00, sessió informativa dels tallers a l'església dels Sants Just i Pastor de Sant Just Desvern (Eulalia: tel. 646 570 313).

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 29 al 31 d'octubre**, cicle Natura & Espiritualitat sobre *Tardor, l'enyor del dia que fuig* amb Antoni Pou i Assumpció Ros. Inscripcions: tel. 649 465 814.

Tarragona

INSTITUT SANT FRUCTUÓS

El **dijous 21 d'octubre**, a les 19.00, inauguració del curs amb la lliçó *25 anys de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós* de F. Xavier Cortés al Centre Tarragonense El Seminari (c/ Sant Pau, 4 – Tarragona).

Vic

MUSEU EPISCOPAL DE VIC

El **dijous 21 d'octubre**, a les 18.30, conferència de Francesc Orenes *Viatge a l'infern de Dante interpretat pels artistes*. Inscripcions: tel. 938 869 360.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè cada batejat participi en l'evangelització i estigui disponible per a la missió

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

[f /catalunyacristiana](https://www.facebook.com/catalunyacristiana)

[@catcrist](https://twitter.com/catcrist)

[i catalunya_cristiana](https://www.instagram.com/catalunya_cristiana)

Director: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Redactors: *Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire*
Lingüista: *Montserrat Pibernat*

Col·laboradors d'aquesta setmana: *Josep Miquel Bausset, Pilarín Bayés, Esther Borrego, Agustí Codinach, Jordi Curcó, Pere Fàbregues, Bernat Folcrà, Antonio Gil, Joan Guiteras, Ignasi Miranda, Valentí Miserachs, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Jaume Sidera, Mercè Solé, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja*

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat
(Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat
(Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: *Isabel Giralte (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)*

Autoedició i compaginació:
Macià Grau

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA*
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272
SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Els actes anunciats a l'agenda poden patir canvis amb motiu de la pandèmia

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

En el missatge per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials del 2022, el Papa convida els professionals de la comunicació que aprenguin novament a escoltar. I aquesta capacitat d'escolta és el que Francesc va elogiar públicament de la periodista Eva Fernández, corresponsal de la COPE al Vaticà i Itàlia des del 2016. Amb ella conversem sobre la seva experiència professional i personal a Roma.

Quins desafiaments planteja cobrir la informació vaticana?

Tenir l'oportunitat d'observar des de prop el treball d'un Papa i veure com es gestiona el govern de l'Església des de Roma arreu del món constitueix un veritable privilegi. Però també una responsabilitat perquè, en moltes ocasions, la informació que arriba des de Roma està passada pel sedàs de la desinformació. Sempre aconsello anar a l'arrel, a la font. Després cadascú és lliure. Conèixer el Vaticà per dins és el més semblant a entrar en una dimensió desconeguda, on el que és invisible és més important que el visible.

Per a vostè, és més que una professió? És una missió?

És un treball vocacional, apassionant, que ha esdevingut missió. La vida et canvia completament. No només perquè el treball d'un corresponsal exigeix 24 hores 7 dies a la setmana, sinó perquè tractar un material tan delicat en una emissora com COPE implica un compromís personal. Suposa una dedicació i un procés constant de formació que va més enllà de la feina mateixa. I que consti que aquesta missió em fa molt feliç.

Què destaca de Francesc com a comunicador?

En una societat àvida de gestos, només cal seguir de prop el Papa per adonar-se que cadascuna de les seves carícies a un malalt és única, tot i que les prodigui per centenars. Cada «escapada» a una presó, la seva sintonia especial amb

Eva Fernández, corresponsal de la COPE al Vaticà i Itàlia

«A Francesc és molt difícil no estimar-se'l»

els immigrants o amb dones que cauen en les xarxes del tràfic. Per això comunica. Parla del que viu. Impossibles descriure en una crònica els matisos de la seva personalitat. I la coherència sempre atrau. Per això és un gran comunicador.

Imagino que no deu ser tasca fàcil ser objectiva quan parla del papa Francesc i menys si ell elogia la seva feina davant de periodistes dins mateix de l'avió papal...

Si hi ha una cosa que he après en aquests anys és que els gestos de Francesc no són fruit d'una estratègia destinada a caure bé, a guanyar «adeptes», a congraciarse amb les persones. Sorgeixen d'algú que ha posat l'Evangeli al centre de la seva vida. Quan a una persona la segueixes diàriament i llegeixes tot el que publica, lògicament el contacte porta a l'afecte. I a Francesc

és molt difícil no estimar-se'l quan notes com tracta les persones que l'envolten. Les paraules d'elogi de Francesc cal entendre-les com el que són, una forma d'aplaudir el treball silenciós i efectiu de tants periodistes arreu del món. Es compten a cabassos. I el Papa ho va voler ressaltar.

Cobrir la informació des de Roma, com ha influït en la seva manera de viure la fe? Ha canviat alguna cosa?

Sens dubte, m'ha ajudat a enfortir-la i que s'enriqueixi amb la universalitat que es respira a Roma. Tanta gent remant unida m'ha dut a redescobrir la grandesa de la família a la qual pertanyo. En el meu cas, no s'ha complert allò de *Roma veduta, fede perduta* («Vista Roma, perduda la fe»), tot i que no sempre hi veig comportaments edificants.

40 DÍAS POR LA VIDA[®]

BARCELONA

EL PRINCIPI DE LA FI DE L'AVORTAMENT
del 22 de setembre al 31 d'octubre

Vine 1 hora a resar i ajuda a salvar vides!
tria la teva hora entre les 8h i les 20h

Apunta't aquí: torns d'1h

<https://40diasporlavida.online/>

T'esperem davant de:

Clínica EMECE
Clínica DALMASES

Informació:

barcelona40diasporlavida@gmail.com

Missa inici de campanya
20 setembre, 20h
Parròquia Mare de Déu
de la Medalla Miraculosa

Missa meitat de campanya
12 octubre, 19h
Basílica de la Mercè

Missa fi de campanya
31 octubre, 22h
Església Sant Vicenç de Sarrià
i Adoració fins a les 6h